40. ÉVFOLYAM, 39. SZÁM Ára: 3,– Ft 1984. SZEPTEMBER 27.

Ludas Matyi

Lehoczki István rajza

AZ AUTÓPIACON

– Pillanatnyilag nincs nálunk ennyi, de foglalónak tudunk adni néhány Shell-részvényt!

ÉLETMŰ

– Taknyos kölyökből sikerült felküzdenem magam vén trottlivá!

Aranykakukk

Szenvedélyes, életes irodalmi vita alakult ki a gazdagokról, a gazdagodásról. Érdeklődéssel olvastam az ÉS riportját az újgazdag tízmilliomosokról. Magam is elmarasztalóan vélekedtem erről a rétegről, míg a lap következő számában rá nem bukkantam egy – a Társadalomtudományi Intézet megbízatásából rétegződés-kutatást végző – kollegina kemény, visszautasító válaszára.

Mogyoróhéjban összefoglalva válasza lényegét: a mi gazdagjaink kifejezetten szegények a nyugati milliomosokhoz képest; nekik sem fenékig tejfel; különben sem a jómódúak ellen, hanem a gazdagodásért érdemes az újságíróknak küzdenie.

Meg sem merek mukkani, mert a társadalomtudományos hölgy – egy kivételével – minden megszólaló riportert, publicistát megrótt, mondván: a közvéleményben élő sztereotípiákkal dolgoznak.

Megvan ezek után a magánvéleményem a közvéleményről! Honnan veszi a sztereotipiáit? Lehetséges, hogy a honi nagypénzűek helyzetét nem a nyugati milliomosokéhoz, hanem a magyar milliókéhoz méri?! Egyébként is, úgy kell a közvéleménynek, ha jobban hisz a saját szemének, mint a rétegződés-kutatásnak!

Magam buta elképzelése szerint mindennek az a tyúk az oka! Az, tetszik tudni, amelyikről mindig azt tanultuk, hogy nem szabad megenni, mert az tojja majd nekünk az aranytojást.

Meg is óvtuk, meg is tartottuk, s lám, tojja is már az aranytojásokat! Tojja, de hova?

Nem a saját fészkébe, nem azoknak, akik – nem kevés gonddal, vesződséggel – felnevelték. Másoknak tojik a beste, idegen fészkekbe.

Nem is tyúk ez, kérem, valóságos kakukk.

Nem kellett volna mégis inkább megennünk?

Radványi Barna,

Bakakosztümben és kalapban

Lezajlottak az őszi–téli divatbemutatók – legalábbis egyrészük, mivel kis hazánkban évente 2–3000 divatbemutató van – és megtudtam, hogy újra divat lesz a kalap. Nemcsak a női, a férfi is. A nyugatnémet Der Spiegel már hónapokkal ezelőtt megírta, hogy húsz év múltán ismét divatbajött ez a viselet és a legnagyobb sláger az olyan kalap, amilyet Humphrey Bogart hordott a Casablanca című filmben. A Humphrey Bogart kalapot gyártó cégek alig győzik a munkát. És nálunk most szüntették meg a kalapgyárat! Mert mi mindig eltaláljuk... Szerencsére a szénnel szemben, amit a bányászat visszafogása után nehéz lett volna kisműhelyekben pótolni, kalapot maszek és szövetkezet is tud készíteni. Amiből természetesen nem lesz Állami Nagykalap – ez amúgy is egyre jobban zsugorodik, mind kevesebb fejre illeszthető kényelmesen. Megbízható színvonalát csupán export-kalapunk tartja, amelybe a hiteleket gyűjtjük odakint.

Amikor először hallottam a kalapdivatról, sejtettem, hogy Nyugatról idegyűrűzik. (Bár a KGST berlini divategyeztető tanácskozására készített 1985-ös modelljeink jórésze, egy divattudósítás szerint, „az úgynevezett keleti stílus jegyeit hordozza".) Amikor viszont arról kaptam hírt, hogy Nyugaton női kosztümként megjelentek a katonai egyenruhák, azt hittem, ebből kimaradunk. Angliában második világháborús rohamsisakot idéző kalapot is forgalombahoztak – támadáskor felfogja a fejre hulló törmeléket, így hirdetik – sőt, „atomháború utáni öltözékek" is kaphatók. Tudja Isten, ez valahogy nem lelkesített, még ha kézigránátokkal díszített övet nem is kínálnak a bakakosztümhöz.

És ez a katonai stílus szintén idegyűrűzik! „Előtérben a katonai minták – közli egy hazai divatbeszámoló –, megjelennek a terepmintás gyakorlók női változatai." Hogy nosztalgia a divat, a divatban is, ez nem újdonság, előkerült a trench-coat (érdekes: ugyancsak a Humphrey Bogart-i), a szvetter meg a kalap –, no de a rohamsisak erős túlzás. Abban bizakodom, hogy mi ezt is békés célokra fordítjuk: a rohamsisak alkalmas viselet lehet a Déli pályaudvarnál (felfogja a hulló márványlapokat), hasonló okokból több más nemrégen emelt épület könyékén, nem is szólva a háború óta még nem tatarozott házakról. Az egyenruha pedig piacra menetelő hölgyeknek ajánlható. Nem is a zöld: inkább a kékesszürke. Képzeljék el, hogy a standokat ellepik a kékesszürke egyenruhások – még ha cekker van is náluk –, a látvány számos árusra frenetikus hatást gyakorolhat. És akkor (mindenesetre elmondhatjuk) ezzel is egy csapást mértünk a Bosnyák láncos kereskedőire!

Földi Iván

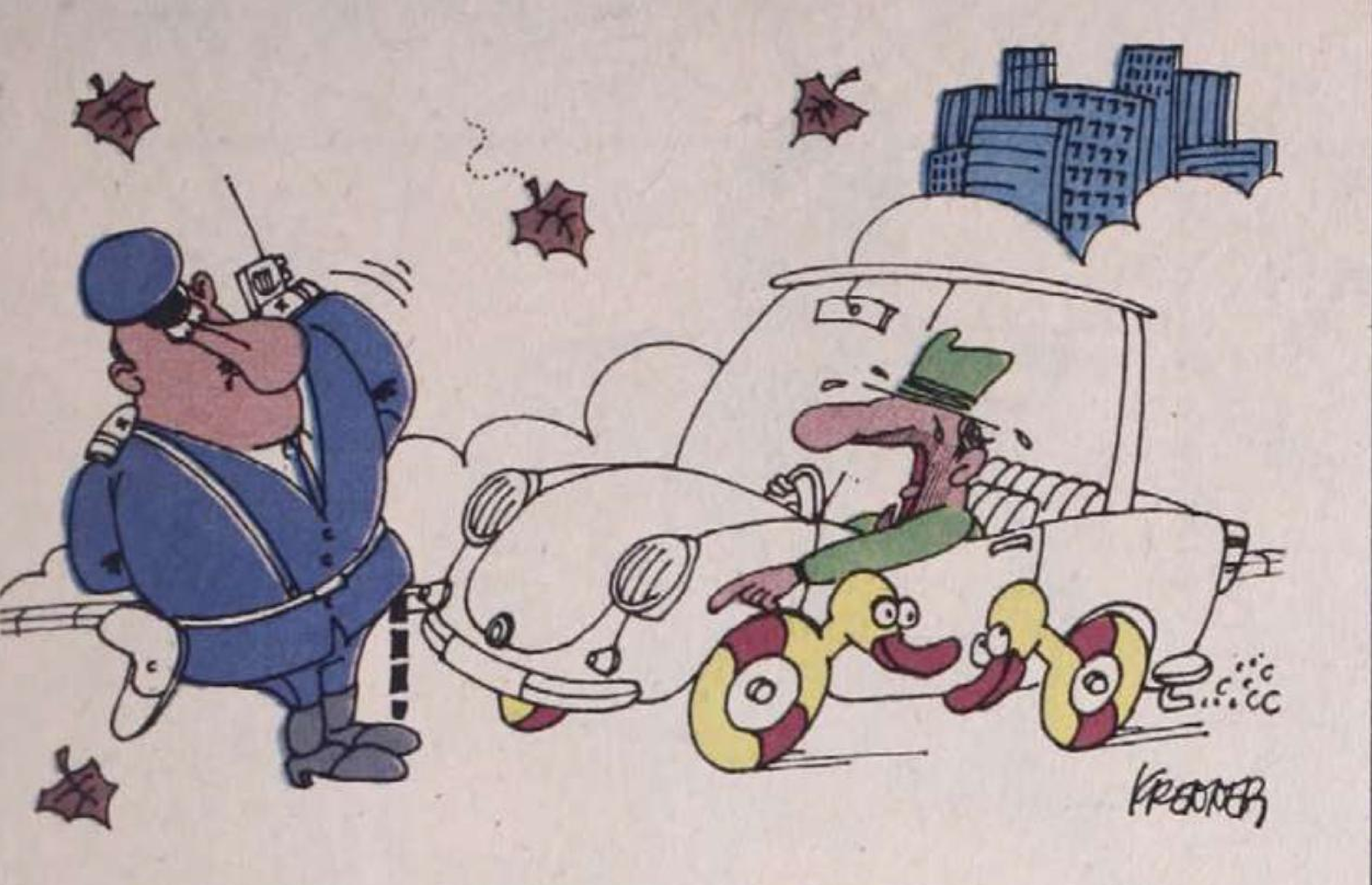
VASÁRNAPI PROGRAM

– Remélem, apátok csak odabent veszi észre, hogy ez nem a Gundel-söröző...

Ma's most...

SZÜKSÉGMEGOLDÁS

– Még mindig nem kaptam meg az előjegyeztetett gumikat!

SZÜRETIDŐ

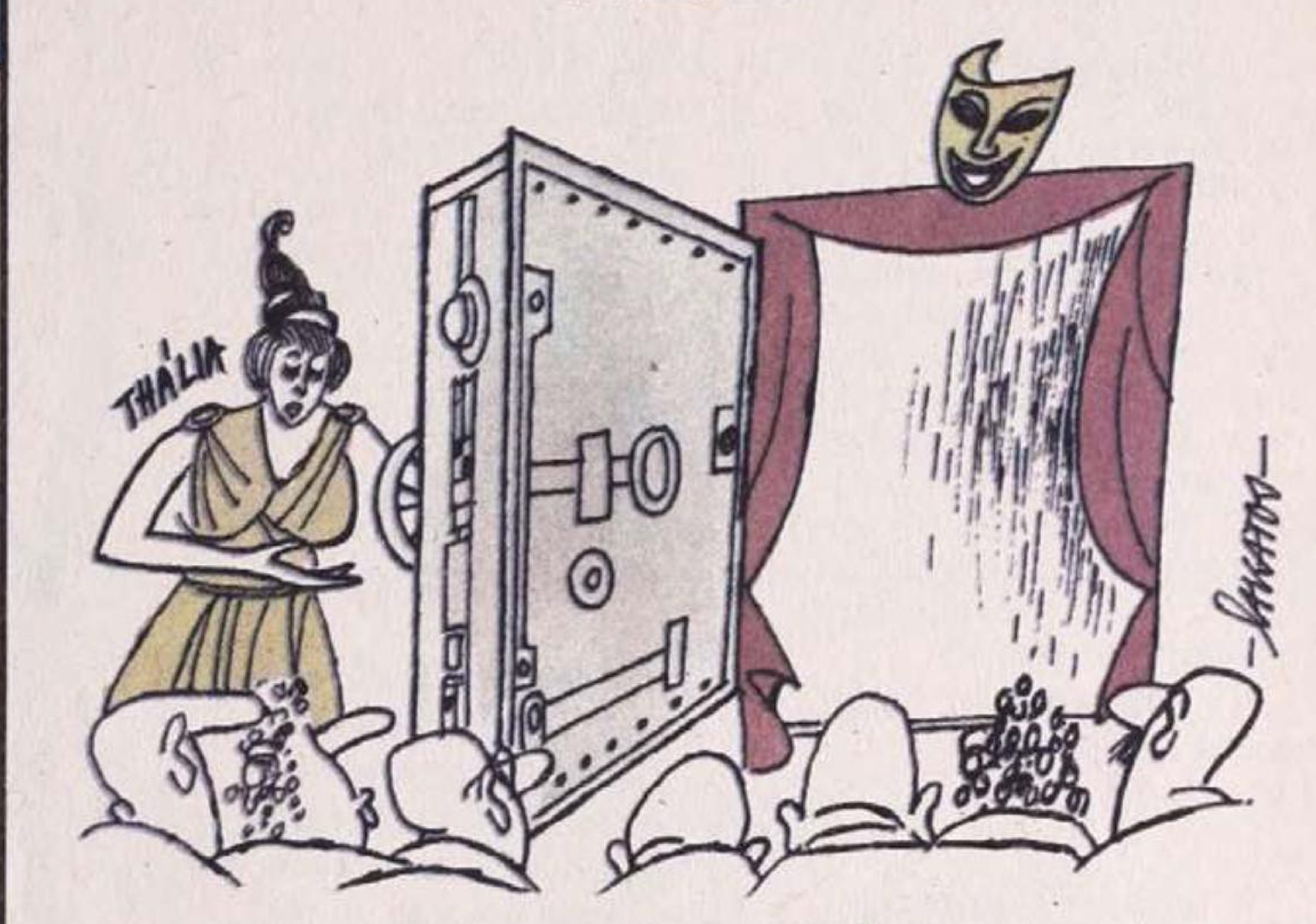

– Muszáj több bort innunk, mama, nehogy a szőlőtőkéket is kivágassák velünk, mint az almafákat!

KÖZLEKEDÉSI ÚJDONSÁG

ÉVADKEZDÉS

A kasszasiker reményében.

MESE A 13+1 TALÁLATRÓL

Minden igaz magyar ember szívét és lelkét melengető hírt kürtöltek világgá néhány héttel ezelőtt a tömegkommunikáció erre a célra feltalált eszközei: a totó 36. játékhetén a telitalálatos szelvény 4 millió 211 404 forintot ért. Miután a közvélemény magához tért a nem mindennapi megrázkódtatásból, hamarosan már azt is tudni lehetett, hogy a nyertes szelvényt az OTP győri körzeti irodájának egyik fiókjában vásárolták, majd egy nappal később újabb részletre is fényt derített a mindenre elszánt hazai sajtó: a rekordnyeremény boldog tulajdonosai mosonmagyaróváriak.

Innen már csupán egy ugrás volt annak kiderítése, hogy a kollektív szelvényt ketten vásárolták. Az újdonsült milliomosok nevüket természetesen titokban szeretnék tartani, ami egyfelől érthető, másfelől viszont találgatások egész sorát indította el. Szavahihető szemtanúk szerint Mosonmagyaróváron ma mindenki azt hiszi a másikról, hogy ő az egyik nyertese a több mint négymillió forintnak.

Amikor például Hátramaradoth bácsi, a városszerte slamposságáról és hányavetiségéről ismert állampolgár egyik reggel új kalapban és egy majdnem elfogadható tisztaságú öltönyben jelent meg tisztelői és nagyszámú ellenségei körében, azonnal kezdetét vette a pletyka: biztosan Hátramaradoth bácsi az egyik szerencsés totózó. A helyzet csak akkor változott meg némileg körülötte, amikor a lelkes helytörténeti és ismerdmeghazádat úttörők kitartó és szisztematikus munkával felfedezték a korábban lappangó igazságot: Hátramaradoth bácsi nem lehet a szerencsés nyertes, mert még életében egyetlen totószelvényt sem töltött ki, sőt, iratokkal bizonyítható, hogy ősei között sem volt totózó. A további kutatások azután újabb tényeket tártak fel: Hátramaradoth bácsiról az is kiderült — s ezt később be is vallotta —, hogy 14 ikszet még életében nem írt egymás alá, legföljebb kettőt, azokat is egymás mellé, lévén született analfabéta.

A gyanú árnyéka hamarosan Vérbő Naokádra vetődött, erre a korábban meglehetősen félszegen üzletszerű leányra. Először senkinek nem tűnt fel semmi a viselkedésében — bár sokaknak már ez is gyanús volt —, ám amikor az egyik cipésszel megcsináltatta fekete félcipőjének repedezett sarkát, a jólértesültek azonnal tudni vélték: egy iparossal kevesebb rója majd a magyaróvári utcákat.

Hála a helytörténeti úttörők lázas tevékenységének, Vérbő Naokád is kikerült a gyanúsítottak köréből, némelyek szerint csupán azért, hogy a helyébe léphessen dr. Anorákh. Anorákh doktor akkor került a közvélemény érdeklődésének homlokterébe, amikor a büféhez közeli újságosstandnál Esti Hírlapot vásárolt és nem kért vissza a kétforintosból.

— Hogy megugrott neki! — jegyezte meg nem kis irigységgel egy szemtanú, s a hírnek hamarosan szárnya kelt: a lelkes és korához képest még ifjú állatorvost ezentúl nemcsak lovak és disznók, de nagykutyák társaságában is egyre gyakrabban látták, s mármár úgy tűnt, befogadják a magasabb körök, amikor a már többször emlegetett helytörténeti pajtások rájöttek, hogy Anorákh doktor és a 13+1-es találat oly távol van egymástól, mint Makó Jeruzsálemtől. (Ezt a tételüket egyébként azután az iskolában mind matematikailag, mind pedig földrajzilag alátámasztották.)

— Mindenki gyanús, aki él! — járt szájról szájra a mondás, s valóban így is lett: a gyanúsítottak személye szinte naponta változott: rég megunt családtagok és szeretők újították fel sietve kapcsolatukat, anyjukat évek óta nem látogató fiatalok rohamozták meg a szülői házakat, s még a Magyaróvártól nem is oly távoli nyugatról is érkeztek turisták: bécsi és nyugatnémet üzletemberek szimatolták meg a lehetőséget a telitalálatos szelvényben.

Nem kerülte el a gyanú árnyékát Erdei Tisztásné sem: többen összesúgtak a háta mögött, amikor egy alkalommal kisnyugdíjas létére teljes kilogram szőlőt vásárolt a zöldségesnél.

Ki tudja, meddig és milyen irányba folytatódtak volna a találgatások a nyertesek személyét illetően, amikor több, korábban veszteséges vállalat vezetője sugárzó arccal nyilatkozott a sajtónak: úgy tűnik, eltérően az eddigi hagyományoktól, ebben a költségvetési évben tudnak majd a dolgozóknak nyereséget fizetni.

Hogy miből, azt egyelőre nem tudni. A helytörténeti úttörők még nem értek nyomozásuk végére...

Föld S. Péter

ÁRUKAPCSOLÁS

MAI UTCAGYEREK

– A Józsefvárosban nőttem fel, hot dog-on és hamburgeren ...

PAJZS '84

(Kiküldött haditudósítónk jelenti)

A hadgyakorlat helyszínéről jelentkezem. Természetesen nem mondhatom meg pontosan honnan, mert ez katonai titok. Csak annyit árulhatok el: ha előttem van észak, akkor a hátam mögött dél, balra a nap nyugszik, jobbra pedig kél. Ezzel kapcsolatban még annyit kotyoghatok ki, hogy Csehszlovákia előre kijelölt térségében vagyunk.

Na, ezt találják meg, ne az Attila sírját!

*

A határon simán átjutottunk, a vámosok nem sokat totojázták. Csak megtartsák ezt a jó szokásukat akkor is, ha majd télen civilben jövök át síelni.

*

A hadgyakorlat fedőneve: Pajzs '84. A fedőnevet a katonák nagyon komolyan veszik, mondta is a szakácsunk, hogy: na, most ráteszem a kondérra a „Pajzs '84"-et. Mert még ő is tudta, hogy a fedő neve: Pajzs '84.

*

A különböző országokból összesereglett fiúk már az első napon gémkát alapítottak. Ez egy szerződéses vállalkozás. Varsói szerződéses. A csehszlovák fiúk pár rekesz sört dobtak be az üzletbe, ezt a magyarok becserélték farmernadrágra. A farmernacikért a szovjetek színes tévét adtak. A végén a GMK-nak már annyi pénze volt, hogy vehettünk volna belőle egy Pershing-rakétát is.

De aztán mégis sört vettünk rajta...

Éles lövészet. A céltábla egy kétszáz méterre levő futó alak. Az újonc már a negyedik sorozattal próbálkozik, de a céltábla még mindig üres. Megszólítja a mellette hasaló tisztet:

— Őrnagy elvtárs, nem lehetne inkább mégis foglyul ejteni?

*

A soknemzetiségű parancsnoki stáb tagjai között nagy az egyetértés. Stratégiai vitára csak egyszer került sor: azon különböztek össze a főtisztek, hogy a gyakorlat után hazatérve először a szőlő szüretelését, vagy a kukorica betakarítását kezdjék-e el.

*

Ebéd utáni pihenő. Aki csak teheti, a fák árnyékában pihen, vagy cigizik. Csak a hulladékgyűjtő-hely környékén toporog egy vitéz:

— Ma ebéd után mindannyian kaptunk egy fél görögdinnyét. De valamelyik ütődött a dinnyehéjakkal együtt kidobta a sisakomat is.

*

A magyar tüzérek egy domboldalban ássák be ütegeiket. — Tiszai honvéd! — szól a fiatal főhadnagy egyik beosztottjához — tíz percen belül a parancsnoki állásban legyen benn a tábori telefon! Mérem az időt, a főhadnagy is. A vonal tizenkét perc múlva él.

— Nem is olyan rossz idő — morfondíroz a főhadnagy — ahhoz képest, hogy odahaza már öt éve várok a telefonra.

Trunkó Barnabás

FÜLÖP GYÖRGY:

Emlékszik még?

A VÁGY MOZIJA

Nagymoziba, kismoziba
bejáratos volt az Ámor...
Sok leányszív főbérlője
a Clark Gable, meg a Jávor.

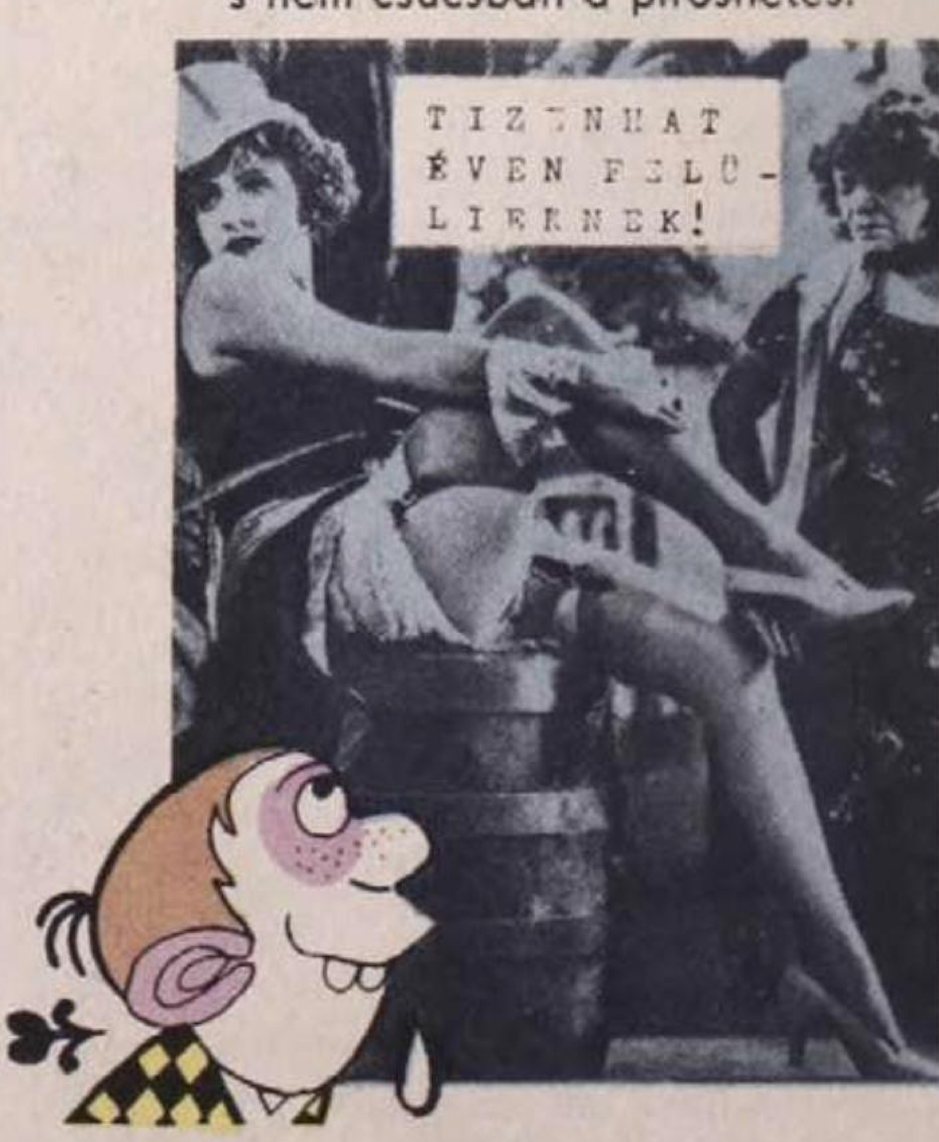

Puhabársony pengős páholy...
Kissé borsos volt az ára,
de rendkívül nagy hatással
volt a demográfiára.

Ha a vásznon leszállt az est,
smároltunk, ez természetes...
Mozi volt a csók színtere
s nem csúcsban a piroshetes.

A tizenhat betöltése
sok suhancnak volt nagy álma,
mert akkortájt a tinédzser
nem járkált még bugyibálba.

KATONÁS RAJZOK

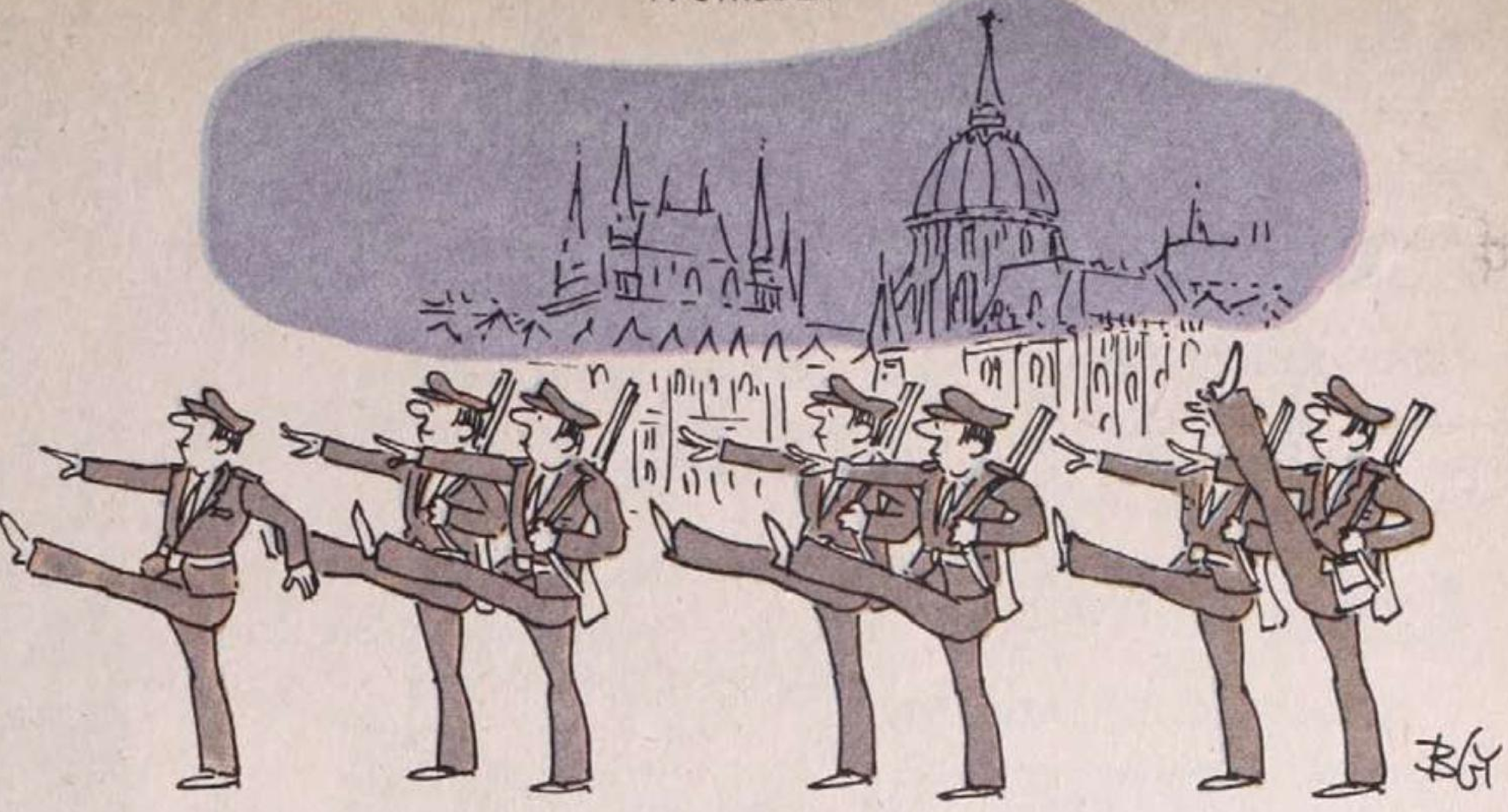
KISKATONA

– Mit szólna a százados elvtárs, ha mi is alakítanánk egy géemkát . . .?

A STRÉBER

– Jelentem, semmi rendkívüli esemény nem történt.

– Nem értelek . . . A parancs úgy szólt, hogy szedjünk néhány zsák gyümölcsöt.

KORSZELLEM

– Természetesen nem kívánnám ingyen, őrmester elvtárs, hogy lemenjen a raktárba egy alacsonyabbat keresni . . .

AGYRÉM-RÍMEK

A FACSEMETE HOROSZKÓPJA

Azt jósolja állatöve:
még sokáig áll a töve.

BEZÁRT KÖNYVTÁRBAN

Monddsza, kicsi leporelló:
amikor nem lep e rolló,
a könyvtáros leporoll-e?

ROSSZUL ÁLLÓ SAKKOZÓ

Hiába számít már Lalánk a pattra:
söprik már mindjárt a palánk alattra!

INTÉS LORELEYHEZ

Ne etesd e kémet, najád:
nem bírja ő német kajád!

PRÁGAI ARISZTOKRATA

Látszik, hogy e cseh kék-vér:
címerében kék vércse.

EGY EPIGON SÍRVERSE

Nem volt ő egy Lope de Vega:
haláláig lopa, de vége.

BLŐDLI I.

Szép fát nevel Belényestek,
nem költöznek belé nyestek.
Alá nem is nyestek estek!
Nem lehettek ama testek
este restek,
kik egy szívet belényestek!

BLŐDLI II.

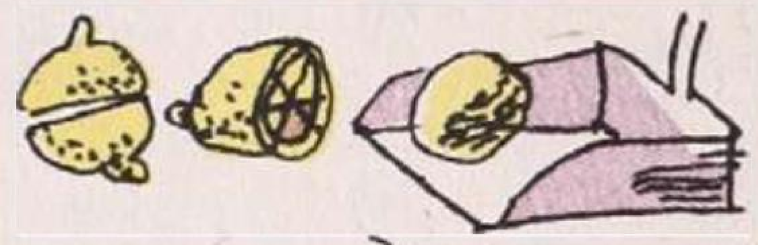
Azt mondja az indonéz házaló:
fák mögül egy indóház néz elő.

CICKÁNYMAMA A PICINYÉHEZ

„Balzsamos a bagoly szele,
de te mégse szagolj bele!"

NYELVI ÁRNYALAT

Más dolog a citrompótló,
s megint más a pót-lócitrom!

JÖVŐBELÁTÁS

– Mit akar – szólt Ady – Thalytok?
Pózol, mint majd a ti Dalitok!

EGY SZOCIOLÓGIAI TANÁCSKOZÁS ELNÖKÉHEZ

Takarítson meg a zárszón pár szót!
Ne zavarja meg a Szárszón párzót...

Timár György

FELKÉSZÜLÉS A TÉLRE

– Ugyan hova gondol? Ez ginzeng gyökér hazai alapanyagból.

SZEPTEMBER VÉGÉN

– Még zöldell a nyárfa!

PÉLDAKÉPEK

– Marad a sarki zöldséges, a Józsi bácsi, a húszmilliójával...

Új Madách-film gyerekszereplőkkel:

A NÉZŐ TRAGÉDIÁJA?

Panasz a történészekre:

TÖBBET FOGLALKOZNAK AZ ÖTVENES ÉVEKKEL, MINT AZ ÖTVENÉVESEKKEL

AZ OKOS TELEFON

Hallotta? Okos telefont gyártunk. Húsz számot képes megjegyezni és gombnyomásra kapcsol.

— Nagy dolog. Húsz számot én is meg tudok jegyezni. Figyeljen, nyomom a gombot. 896: honfoglalás, 1222: aranybulla, 1526: mohácsi vész...

— Egy baj van. Az okos telefont húszezer forintért árulják. Annyit viszont nem adhatok érte. Nem vagyok bőrdíszműves!

— Én speciel bőrdíszműves vagyok, de húszezer forintot én sem adok egy telefonért. Az ember tudja hol a határ. Két és fél milliót például bármikor szívesen kifizetek egy dízel-Merciért, de ha ötmilliót kérnek érte, már csak fanyarul mosolygok. Nem mintha nem lenne ötmillióm ilyen célra, de tudom hol a határ.

— Hát ez az. Az aránytalanságok korát éljük. Bezzeg Nyugaton a negyedkilós malátakávé mellé ingyen adnak ilyen telefont. Gusztusos zsírpapír göngyölegben.

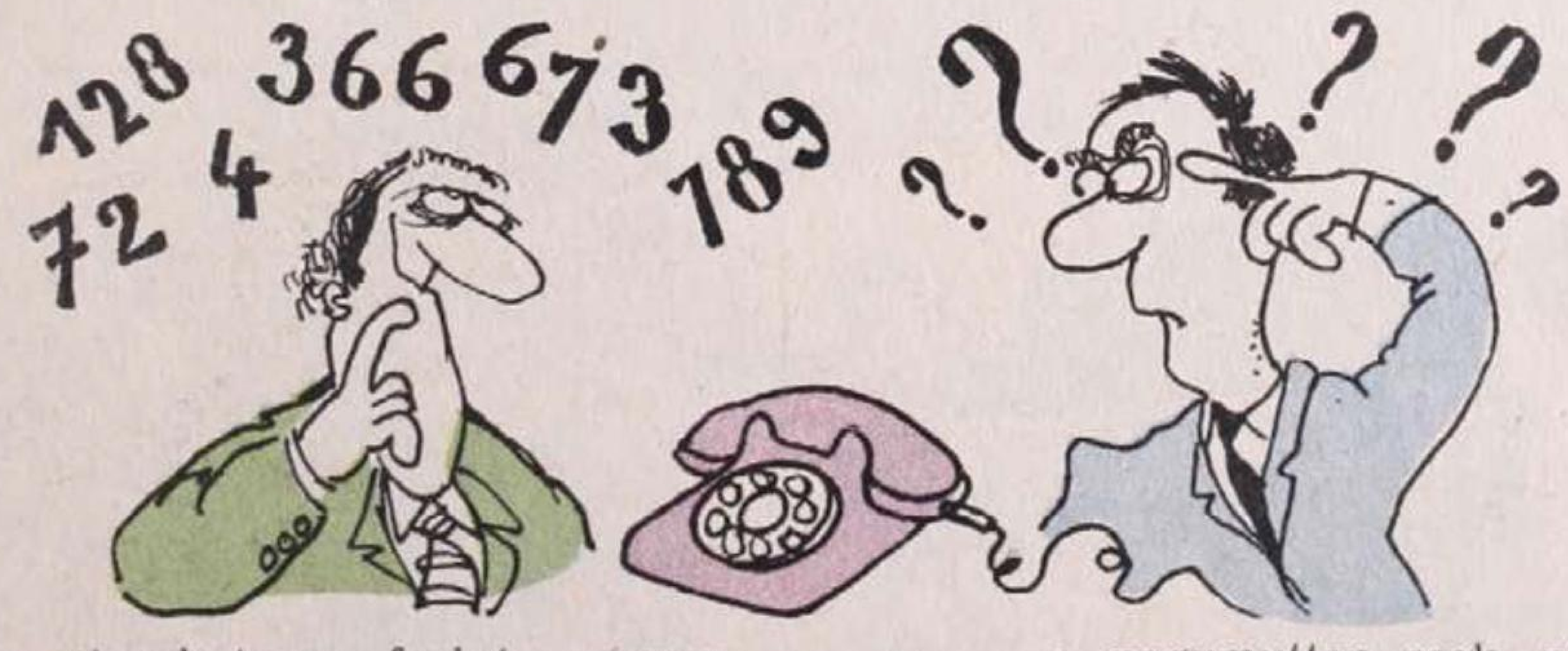
— Engem ez hidegen hagy. Nem szeretem a negyedkilós malátakávét.

— Akkor vásároljon félkilósat, s ebben az esetben rögtön két okos telefonra tesz szert.

— Nem vásárolok. Három okból. Egyrészt, mert a félkilós malátakávét sem szeretem, másodszor azért, mert nekem itt a helyem. Én kérem az anyatejjel szívtam magamba az irredentizmust. „Teremté az Isten a kerek világot — Közepibe tevé szép Magyarországot..."

— És harmadszor?

— Harmadszor pedig azért, mert nincs szükségem olyan telefonra, amely húsz hívószámot képes megjegyezni. Nekem tizenkilenc hívószám bőven elég. Hanem megmondom, mit teszek. A normál telefonkészülék ára mindössze négyezer forint. Vásárlok négy ilyen készüléket, az mindösszesze tizenhatezer forint, négyezret már megspóroltam.

— Ember, hiszen a normál telefonkészüklék egyetlen hívószámot sem tud megjegyezni!

— Nem gond. A családomnak négy tagja van. A feleségem, Ödönke, a kis Bunkó és a nagymutter. Mindegyikük megjegyez öt hívószámot és máris egyenesben vagyunk.

— De hiszen az éppen húsz hívószám. Maga azt mondta, hogy csupán tizenkilencre van szüksége.

— Ez könnyen áthidalható. A nagymutter majd csak négy hívószámot jegyez meg. Ugyis nehéz már a feje szegénykémnek.

— Mást mondok. Ha a család minden tagja megjegyez öt hívószámot...

— A nagymutter csak négyet...

— ... a nagymutter csak négyet... akkor magának nincs is szüksége négy normál készülékre, hanem egy is megteszi.

— Pozitív elgondolás. Íly módon további tizenkétezer forintot megspórolhatok és célom mégis elérem.

— Na látja!

— Akkor csapjunk a lovak közé. Rohanok egy közhasznú telefonkészüléket beszerezni.

* * *

— Nos, sikerült egy közhasznú telefonkészüléket beszereznie?

— Mértéktartóbban fogalmaznék. Azt mondanám, hogy perspektivikusan sikerült.

— Ez alatt mit kell értenem?

— Előjegyezték az igényemet és kilátásba helyezték, hogy a következő évszázad harmadik tervidőszakában megkapom a készüléket. Akkor majd, családtagjaim hathatós segítségével, módom lesz a tizenkilenc szám bármelyikét felhívni.

— És addig?

— Ezen még nem gondolkoztam.

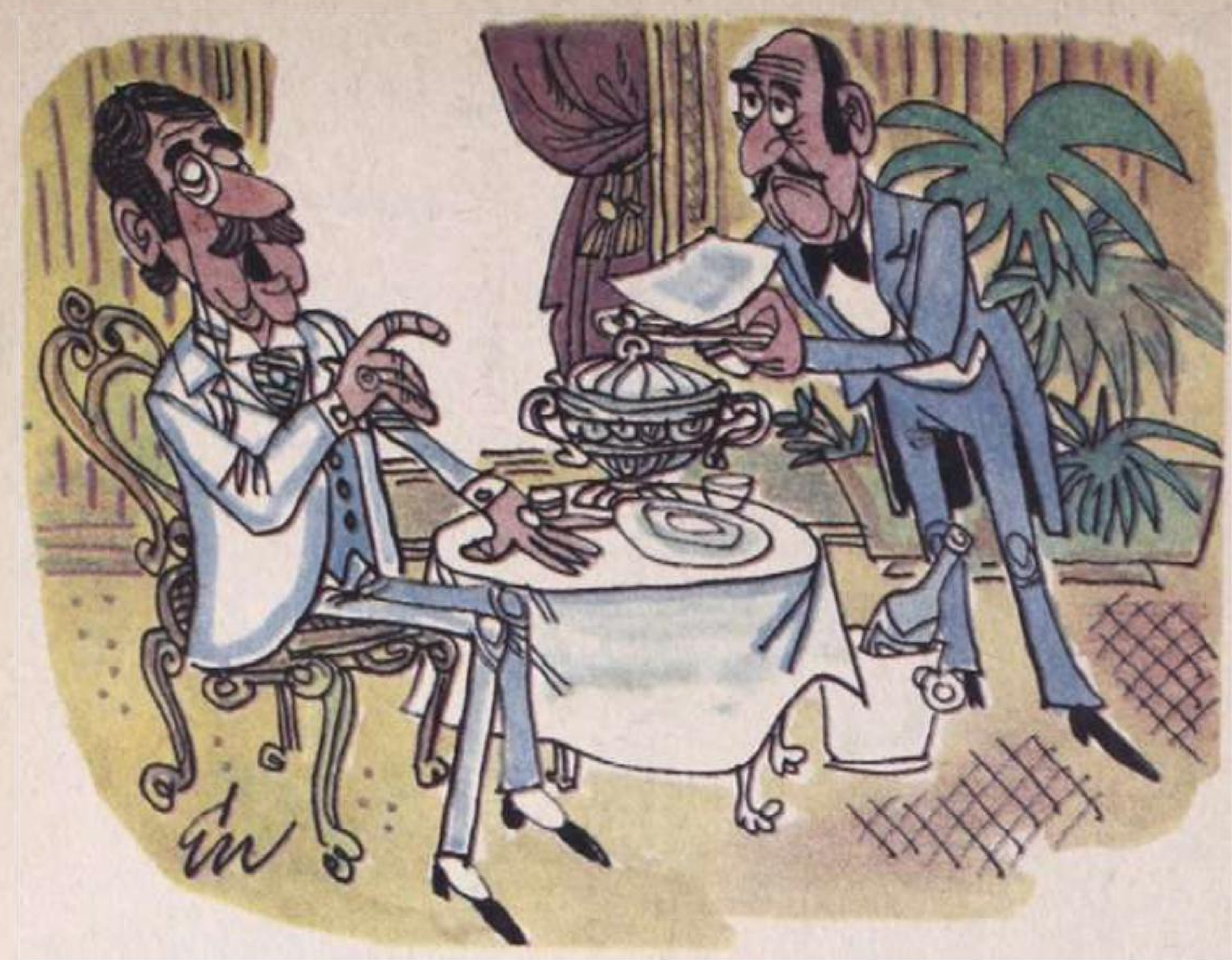
— Várjon, adok egy tippet. Mi lenne, ha családjának négy tagja adott esetben személyesen keresné fel a hívandó személyt és élőszóval adná át a maga üzenetét? A felesége is öt hívandó személyt, Ödönke is öt hívandó személyt, a kis Bunkó is öt hívandó személyt, a nagymutter is.

— A nagymutter csak négyet. Rosszak már a lábai szegénykémnek. Idehallgasson, ez egy remek ötlet. Íly módom az egész húszezer forintot megspóroltam.

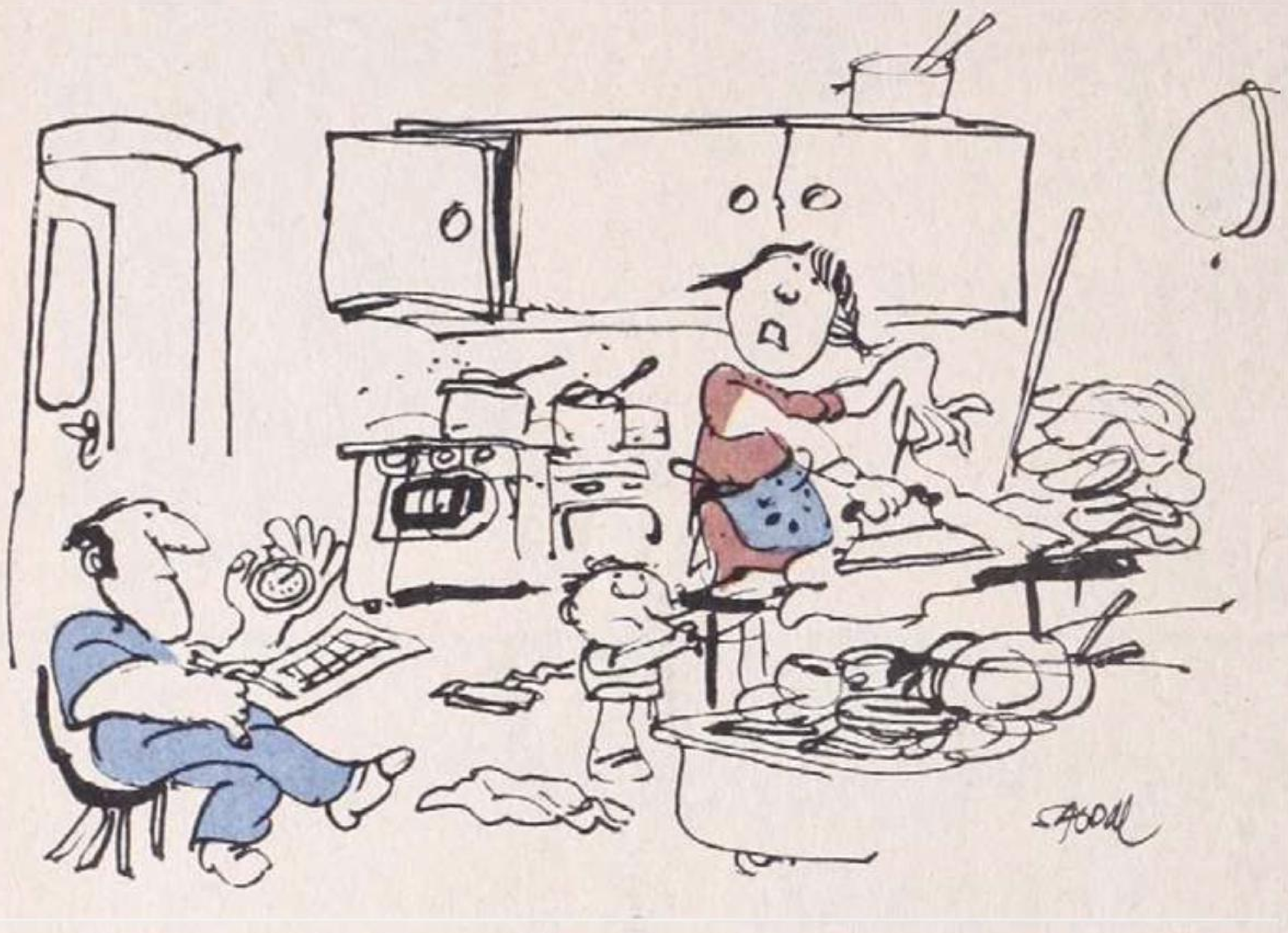
— Na látja. Akkor most kölcsönadhat nekem egy ötvenest elsejéig...

Peterdi Pál

EGY MAI IGAZGATÓ

– Sajnos, ugyanolyan fizetésképtelen vagyok, mint a gyáram!

– Te itt ne méricskélj! Inkább nem panaszkodom többet a házimunkára!

Díszelőadás az újjáépített Operaházban

AZ ÚJ NEMZETIBEN MAJD A KOLDUSOPERA MEGY?

SZÖRNY-BIZNISZ

Nem tudom, hallották-e, hogy A Jedi visszatér című film bemutatójára a magyar fővárosba érkezett a kozmikus térségek távoli űrbolygóin játszódó amerikai szuperprodukciók nagytekintélyű producere. Azért jött, mert hírül vette, hogy szorgos magyar trikófestő, valamint mütyür- és bigyókészítő kisiparosok mennyi művészi fogékonysággal alkalmazzák saját termékeik kialakításában a csillagközi filmek szörnytermékeit.

— Ezek sokkal rondábbak, mint ami a mi képzeletünkből egyáltalán kitellhet — nyilatkozta az idelátogató producer. — Amellett elbájolóan primitívek. Nem csoda, hogy veszik, kapkodják, mint a cukrot. Vajha ez a kézmíves alkotókedv párosulni tudna ama romlatlan képzelőerővel, ami a világszerte híres és nemzetközi nagydíjakat elhódító magyar gyermekrajzokban megnyilvánul. Akkor bízvást nem lenne fennakadás a moziszörnyek utánpótlásában.

Meghallotta mindezt egy vállalkozó kedvű magyar külkeres. A szokásos „ha nektek ez kell!"-felkiáltással kreatív kisiskolások után kajtatott. Rájuk is talált a Tündike utcai lakótelep lila iskolájában.

Izgatottan a helyszínre siettem. Amikor benyitottam a rajzfenoménok tantermébe, buksi fejecskéket láttam a rajztáblák fölé hajolni. Az ügyes kezecskék alól hátborzongatóbbnál hátborzongatóbb szörnyalakok formálódtak, mondhatni játszi könnyedséggel. A megejtő látványt csilingelő gyerekzsivaj kísérte.

— Birike néni kérem! — sivalkodott egy kislány —, a Zoli rendesen ül mellettem, ahelyett, hogy állandóan oldalba rugdalna. Hogy tudom én így kellően undokra rajzolni a kilencvenkilenc lábú és harminchárom ormányú, düliedt szemű felpüffedt hüllőmet? Tessék rosszalkodásra inteni a Zolit, mert már a nyakunkon az exportteljesítési határidő.

— Nem is igaz — óbégatott a Zoli —, az Emőke az, aki nem csipkedi a kellő megátalkodottsággal kékre-zöldre a térdemet. Akkor aztán ne tessék csodálkozni, ha nem lesz a megrendelő óhaja szerint eléggé gyomorfelfordító az én szőrrel borított, denevérszárnyú, vámpírfogú,

karvalycsőrű, keselyűkarmú ganajtúró óriásbogaram.

— Gyerekek — csattant fel Birike néni hangja —, hányszor mondjam még, hogy legyetek szófogadatlan méregzsákok, különben nem lesz rémületes a rajzotok és nem kaptok tőlem rágógumit az innovációs alapból.

A munkamódszerük iránt kezdtem érdeklődni.

— Teccik tudni — dicsekedett egy kis copfos —, nálunk nincs ám az, mint a többi suliban, hogy a szülő nem oldhatja meg a csemetéje házifeladatát. Az én szüleim is vállvetve segítenek nekem.

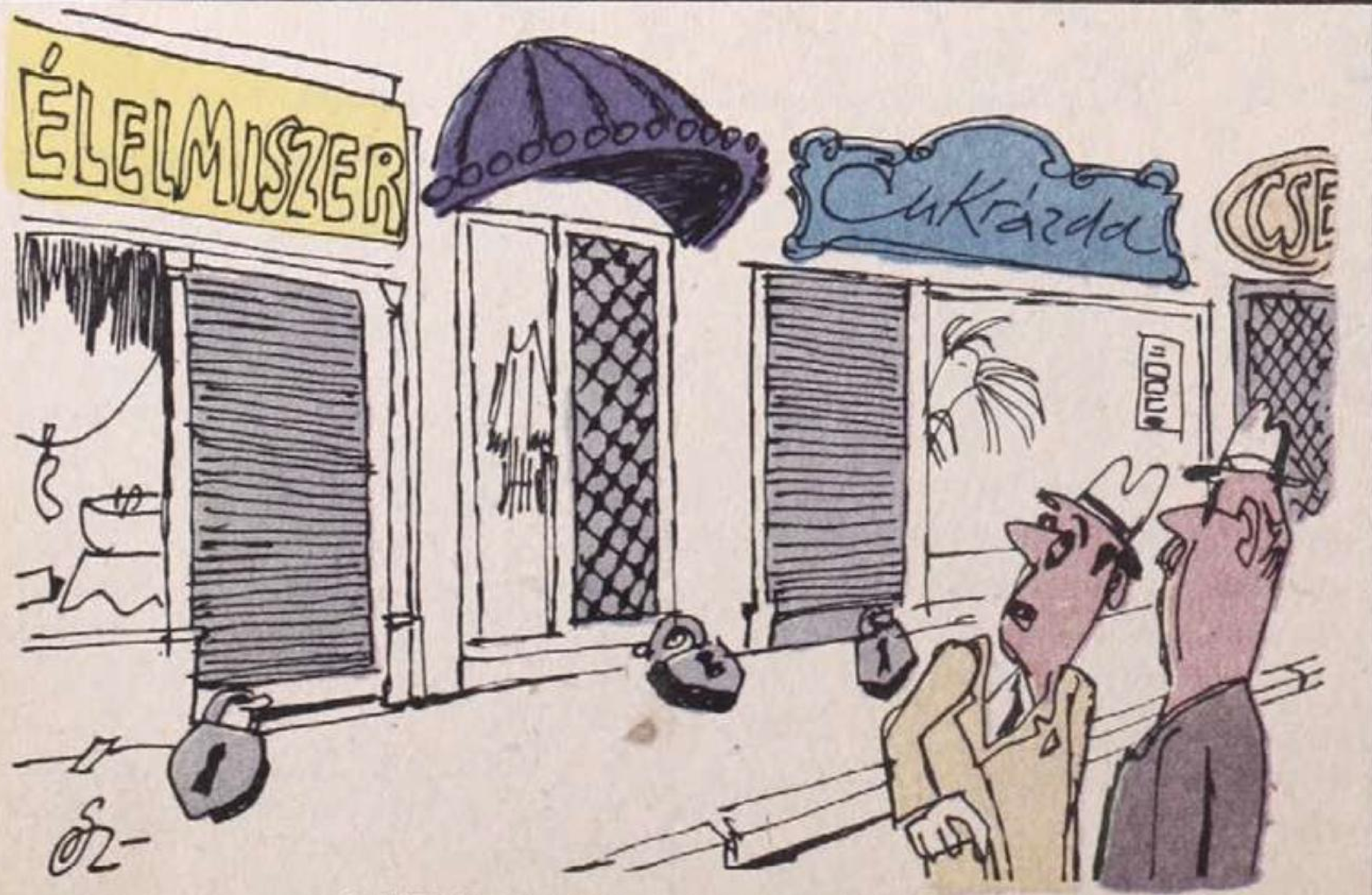
— Elmesélnéd, hogyan?

— Hát úgy például, hogy én alvást színlelve végighallgatom azokat a válogatott kifejezéseket, amiket az anyukám vagdos az apukám fejéhez, amikor az az éjszaka közepén, kezében a cipőjével, egy állítólagos nagyfontosságú exporttárgyalásról hazajőve, megpróbál észrevétlenül beosonni a lakásba. Az én részemről már csak egy kis megfigyelőképesség és kézügyesség kell, hogy ugyanúgy örökítsem meg rajzban az apukámat, ahogyan őt akkor anyukám lefesti. Eközben az anyu részéről egy néni is szóba kerül, de a vele kapcsolatban elhangzó jelzők képi ábrázolásával egyelőre nehezen birkózom meg. Ezzel szemben merőben új témakör tárul ki előttem, amikor az álmukból felriasztott szomszédok átkopognak és a falon keresztül adnak rólunk igen érzékletes személyleírást. De remek modell a számomra, látatlanban is, az apu főnöke. Roppant inspiratív, amit otthon mondani szokott róla.

És a csöpp művésznő, miközben egy pillanatra sem állt meg a rajzolásban, félszemmel egyre figyelmesebben kezdett méregetni engem. Én pedig igyekeztem önkénytelenül is Quasimodo és a Loch Ness-i szörny egyesített lezser tartását felvenni a hozzátartozó arckifejezéssel. Hadd mutassak kicsivel jobban majd ott a mozivásznon.

Végtére nekem is illik megtennem a magamét gyerekeink szépérzékének továbbfejlesztéséért.

Sas György

– A KOJAL járt itt, vagy a gazdasági rendőrség?

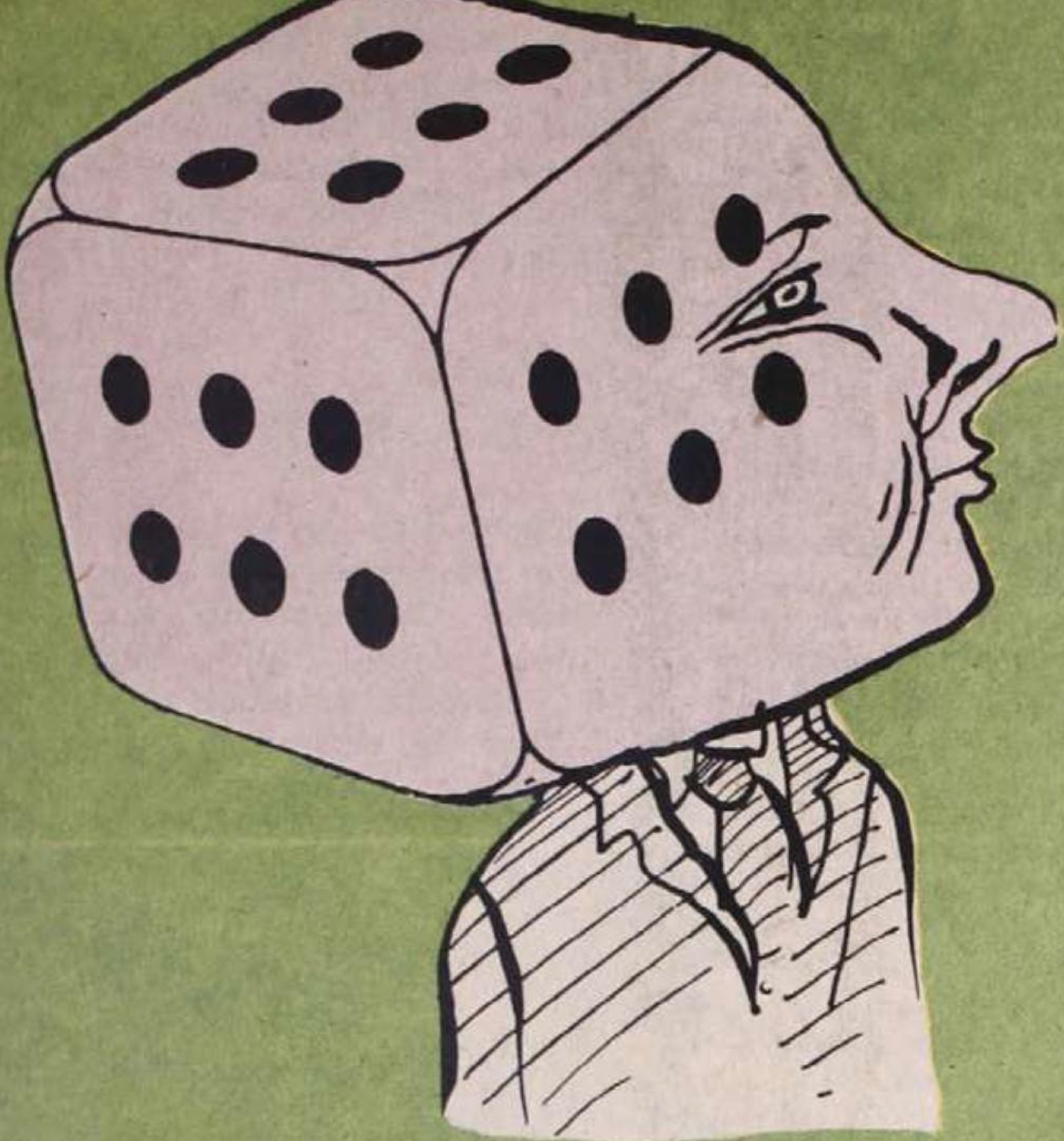

– Időnként megmutatja, hogy nem kíván nyugdíjba menni . . .

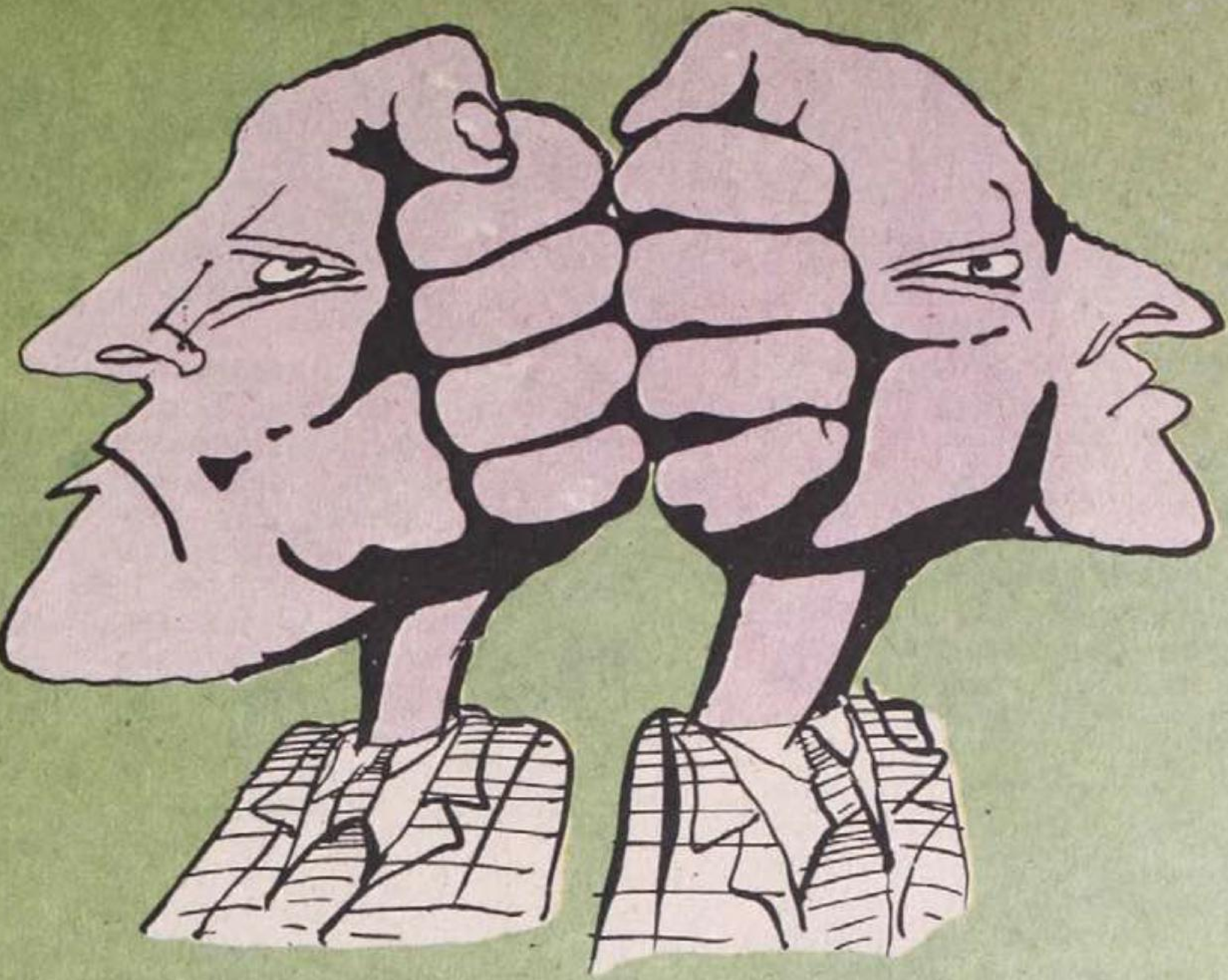
DALLOS JENŐ:

FEJEK

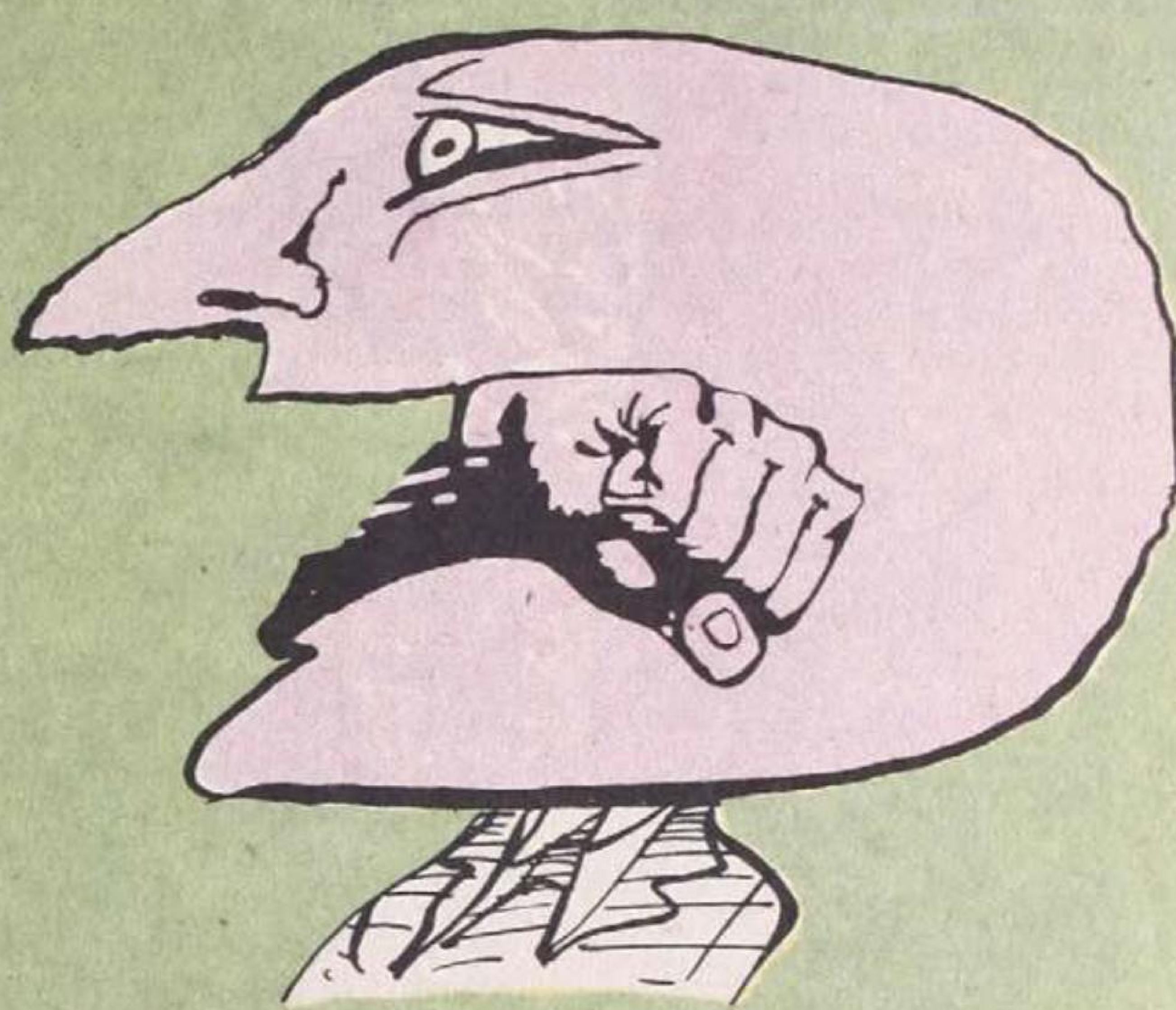
A SZERENCSE FIA

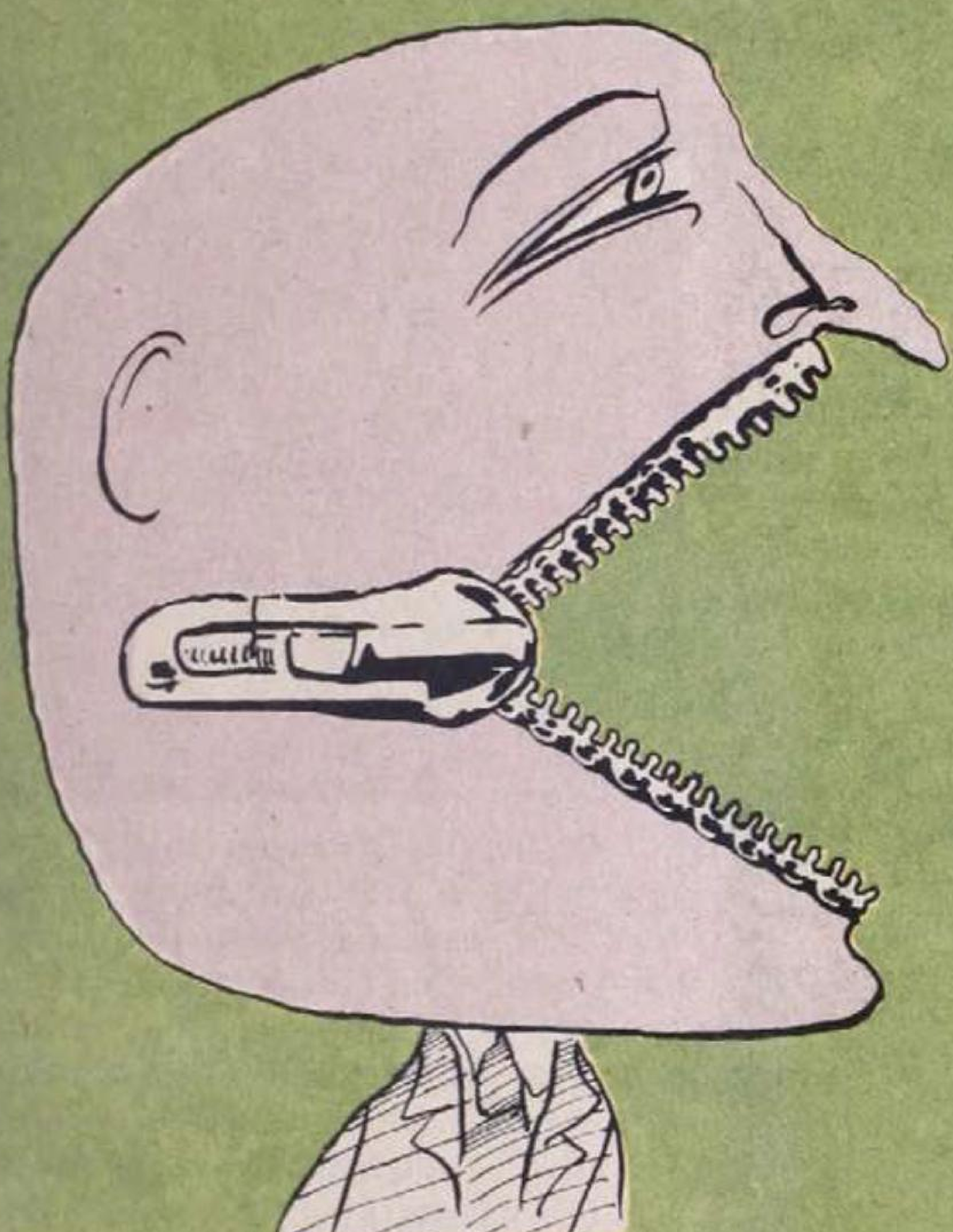
ESKÜDT ELLENSÉGEK

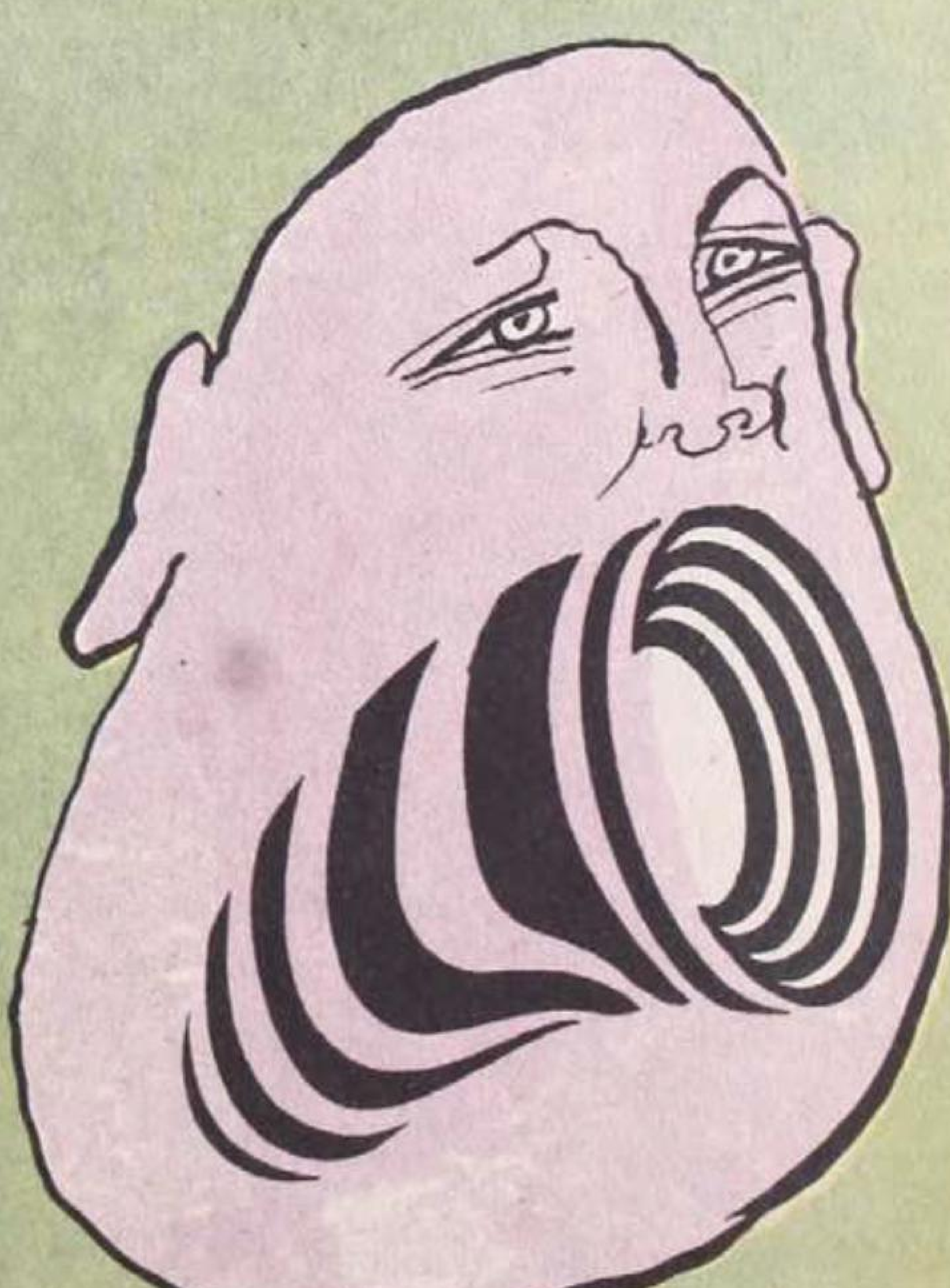
AGRESSZÍV

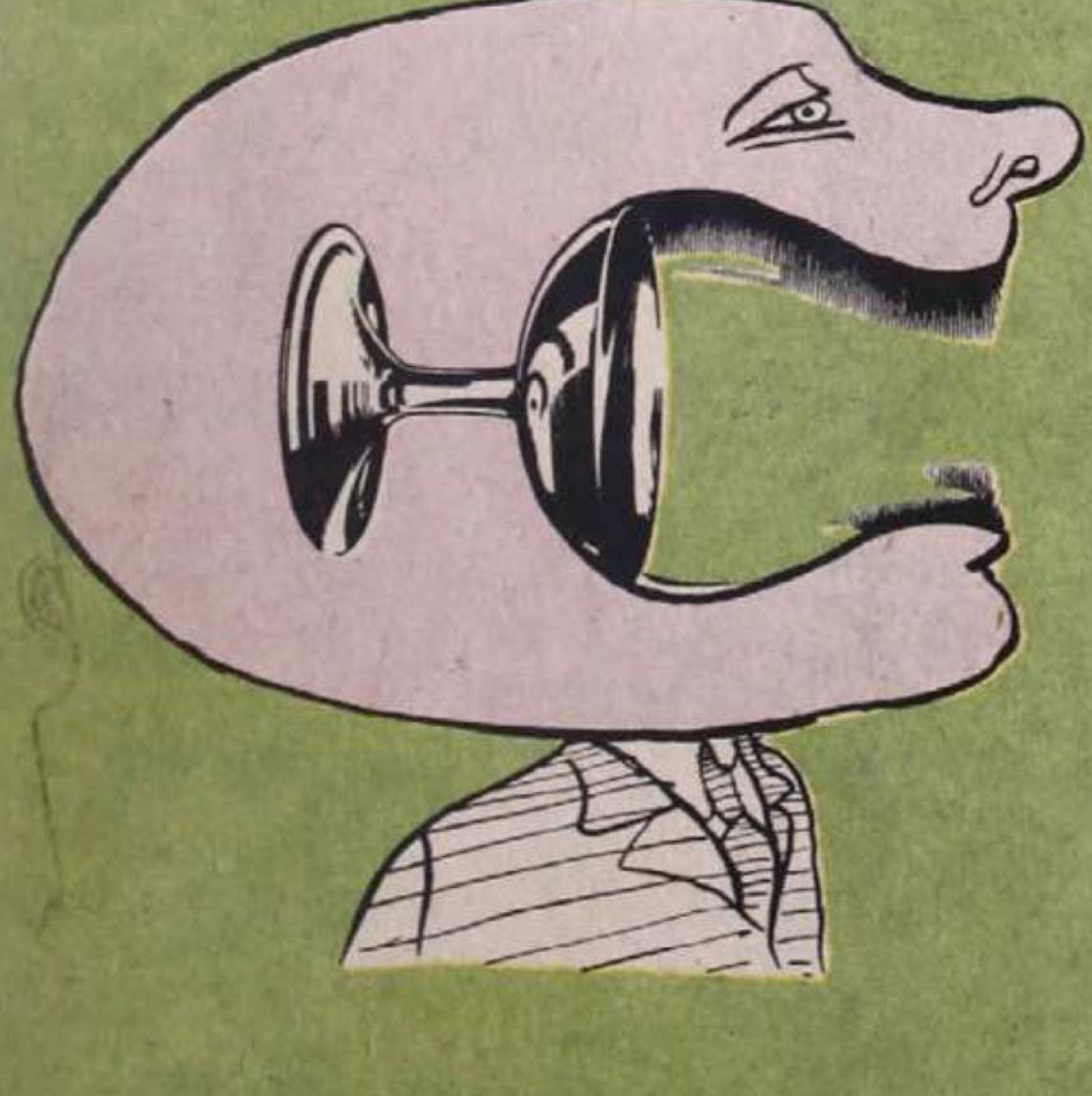
SZÓLÁSSZABADSÁG

TUDJA, HONNAN FÚJ A SZÉL

ALKOHOLOS BEFOLYÁSOLTSÁG

TELEKTULAJDONOS

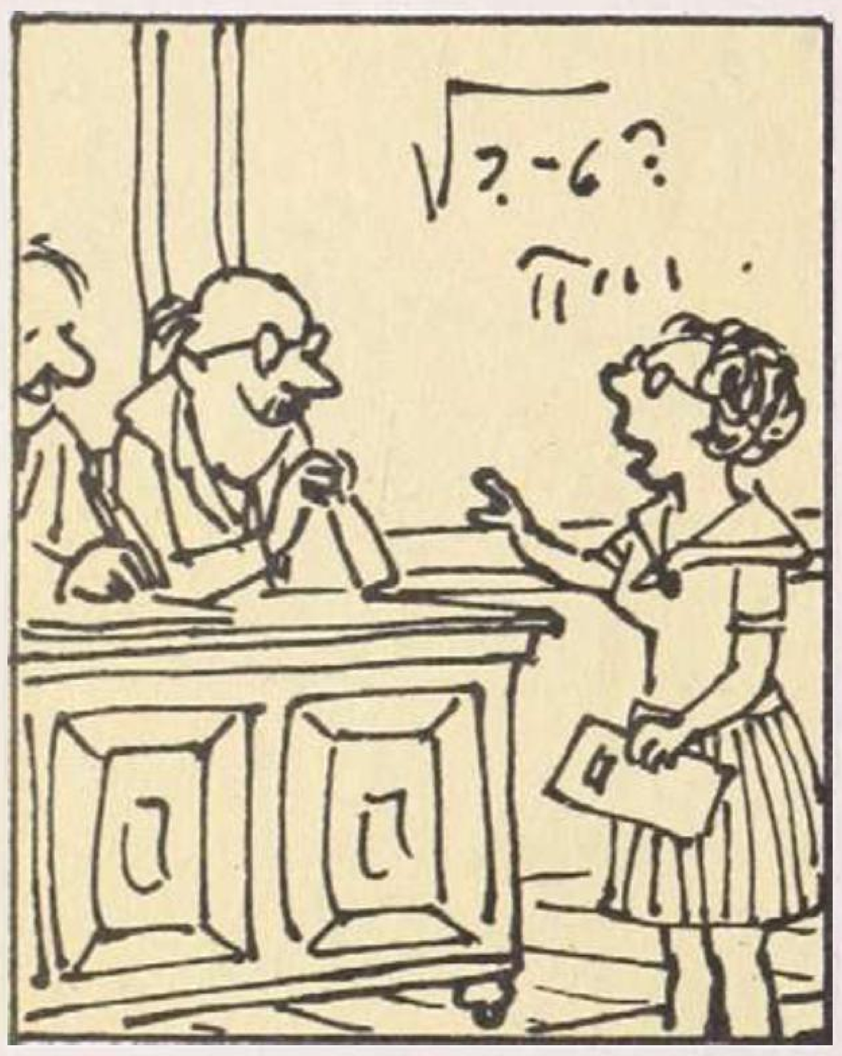

Csak úgy firkálgatok

MATEK

Azokban a daliás időkben, 1945. tavaszán, azt hiszem, a napnak negyvennyolc órája volt és mind a negyvennyolc gumiból. Különben el nem tudom képzelni, hogy fért bele minden: elsőéves egyetemista voltam a közgázon, a nyolcadik kerületi Madisz gazdasági felelőse, az újságírószövetség ellenőre, falujáró, romeltakarító és még mellékesen könyveltem is a Kecskeméti Gépgyárban. Egyszerre voltam mindenütt és soha sehol. Az egyetemen legkevesebbet. Év elején bementem egy matematika órára, nagyon érdekes volt, a variációról és permutációról esett szó, — azután többé nem láttam matematikaórát. Vizsgák előtt éjszakákon át tanultam. A jogot, történelmet, számvitelt megtanultam jegyzetből, de a matematika nem ment és nem ment. Vért izzadtam, hajnalig nem aludtam, nem értettem belőle semmit.

Pár héttel évvégi kollokviumok előtt híre ment, hogy H. professzor úr csodálatos lélek: akinek nem szaktárgya a matek, akkor is megkaphatja az elégségest, ha

nem tud semmit. Vizsga előtt kérni kell tőle és beírja az indexbe a boldogító hármast. Amit utána a vizsgán kinyög, az már nem számít. Rohantam a profhoz, kérem szépen az elégségest. H. professzor úr kinyitotta az indexemet és megrökönyödve rám nézett: „Ebbe írjak elégségest? Hiszen ez végig jeles." Valóban: jelesem volt jogból, közgazdaságtanból, történelemből, statisztikából. „Ne bántsuk egymást. Kérem, írja be nekem az elégségest." — Kértem. „Gondolja meg." „Nincs min gondolkoznom. Egy betűt sem tudok a matekból. A plusz bét nem tudom négyzetre emelni." „Hát, jó."

Boldog voltam. Könnyű szárnyakon lebegtem. Nincs többé rém. A vizsgára persze el kellett menni. A vizsgán kihúztam a tételt és — elszédültem. Számelméleti kérdést kaptam. Első lecke. Variáció és permutáció Az egyetlen, amit tudtam az anyagból. Ragyogtam. Tündököltem. Két perc alatt megoldottam mind a hat példát. A tanár úr összecsapta a kezét. „Ügye megmondtam, kollegina. Kár volt. Nem szabad ilyen szerénynek lenni." Fejét csóválta. Kezet nyújtott. Én hálásan vigyorogtam: megszabadultunk egymástól.

Talán egy évvel később, az újságíróklubban feketekávé mellett írtam a cikkemet. Egyszerre csak megáll az asztal mellett egy magas férfi. „Nahát, H. professzor úr!" — ugrottam fel. „Nahát, kedves kollegina!" — ismert rám H. prof., és kezetfogtunk. „Ismerős maga itt?" — kérdezte végül. „Igen, hogyne, parancsoljon." „Tudja, az a helyzet, hogy van egy kis mellékállásom, biztosítási táblázatokat készítek. És az újságírószanatórium egyesületnek is elkészítettem a számításokat. De ahhoz, hogy kifizessék a munkámat, meg kell keresnem itt valami ellenőrt, aki ellenőrzi és engedélyezi."

Elvörösödtem.

„Ha hiszi, ha nem, kedves professzor úr, én vagyok az újságírószövetség ellenőre." „Ha feltételezi, hogy jók a számításaim?" Mind a ketten nevettünk és én boldogan írtam alá, hogy a munka hibátlan és ki lehet fizetni...

Többé nem volt dolgom se H. professzorral, se a matekkal.

CSALÁDFÁM

Fejlett iparral, kiváló mezőgazdasággal, Kodály-módszerrel, és elképesztő méretű sógorsággal-komasággal rendelkező ország vagyunk. Minden családi és baráti összejövetelen főtéma a kinek a férje, vőlegénye, menyasszonya, apósa, sógora, osztálytársa, katonabajtársa. Ismeretlenek felhívnak telefonon, hogy mondjam meg, L. művésznő harmadik férje valóban Z. sógora-e? A házmesterné a kapuban lerágja az életemet, hogy meséljek színművészeink szerelmi kapcsolatairól. Legutóbb Amerikából jött egy levél, kiszakadt hazánkfiától, érdeklődik, hogy Petőfi (Petrovics) Sándor halhatatlan költőnk rokona-e Petrovics Emilnek?

És a szerény személyem iránt érdeklődők sokasága! Budapestre, L. Jánosnénak hiába írtam meg, hogy nem rokonom. D, Fehér Zsuzsa művészettörténész, se E. Fehér Pál újságíró, nem hiszi, és nem hiszi. Újabb levélben lepocskondiázott, hogy miért tagadom meg rokonaimat? Székesfehérvárról F. Gyula nyugalmazott ezredes nagyapám iránt érdeklődött és kérte, közöljem, miért vesztünk össze a család zalaegerszegi ágával? Egy miskolci aranydiplomás kohómérnök végtelenül megsértődött, amikor megírtam neki, hogy nem én tanítottam az elemi iskola második osztályában és nem nekem köszönhet annyi szépet és jót... Én hiába tiltakozom, hogy sem a lőcsei fehér asszonynak, sem a sarkvidéki fehér éjszakáknak, sem az Ellopott Fehér Elefántnak, sem a Fehér Bálnának rokona nem vagyok, csak jönnek és jönnek a levelek.

Nem is kértem volna a nyilvánosság segítségét, ha az elmúlt néhány napban, ugyanattól a feladótól, O. Lászlótól, Nyíregyházáról, öt különböző úton-módon nem érkezett volna hozzám ugyanolyan tartalmú levél. (Televízió, Szépirodalmi Könyvkiadó, Vöröskereszt, Magyar Rádió, Népszava szerkesztősége.) O. László közli velem, hogy apám Dániel keresztnevű soproni professzor, anyám az ő kedves Jolán nénije, akinek levelét ma is őrzi, ő Imre unokaöccsnek a fia és sokat teniszeztünk együtt Lillafüreden. És sorolja az egész atyafiságot, erdőmérnökök, orvosprofesszorok, neves, rangos emberek.

Első meghatottságomban azt gondoltam válaszolok: igen, én vagyok az elveszett unokahúg. Hadd hívjanak meg két hétre egy szép erdészlakba, vagy kapjak innen-onnan egy fácánt, vagy pácolt nyulat. De hát nem szélhámoskodunk. Mindazoknak, akik kíváncsiak, be kell vallanom, hogy családom távolról sem ilyen előkelő. Az apai ágat csak nagyapámig ismerem. Ő Újpesten lakott, szegény, özvegy szabósegéd volt, aki négy árva lányával vette feleségül nagyanyámat. Anyai ágon egy dédapámról tudok, aki vándor könyvkötő volt a Felvidéken, az úri kastélyok (Konkoly-Thegeék, Migazziék, Ordódyék) könyvtárait rendezte. Egy alkalommal, amikor — gondolom, nem hatlovas hintón, hanem a prést, és egyéb könyvkötő szerszámait taligán tolva, — belépett az egyik kastély parkjába, a tornácon játszó fiatalúr két komondort tréfából rászított. Vérbefagyva vitték haza és a család kártérítésül kapott egy tinót...

Akinek ez a család megfelel, szeretettel és örömmel rokonomnak fogadom, keblemre ölelem. Már csak azért is, mert akár Ádámtól és Évától, akár a majomtól, — mindenképpen ugyanabból az őspocsolyából származunk...

REJTÉLY

Szembejött egy húsz év körüli lény. (Embernek nem igen nevezhetem.) Cigarettázott. Amikor a járda mellett álló Trabanthoz ért, kivette szájából a parázsló csikket és elnyomta a kocsi tetején. A műanyag karosszéria ugyan nem lobbant lángra, de a perzselés barnásfekete nyomot hagyott a világoskék dukkón. Hát ekkora gyűlölet volna a gyalogjárókban az autós burzsoázia iránt? Hát annyira fáj neki, hogy másnak telik egy majdnem-Mercedesre, amikor neki öt-hat évre is szüksége van, hogy eligya egy kocsi árát?

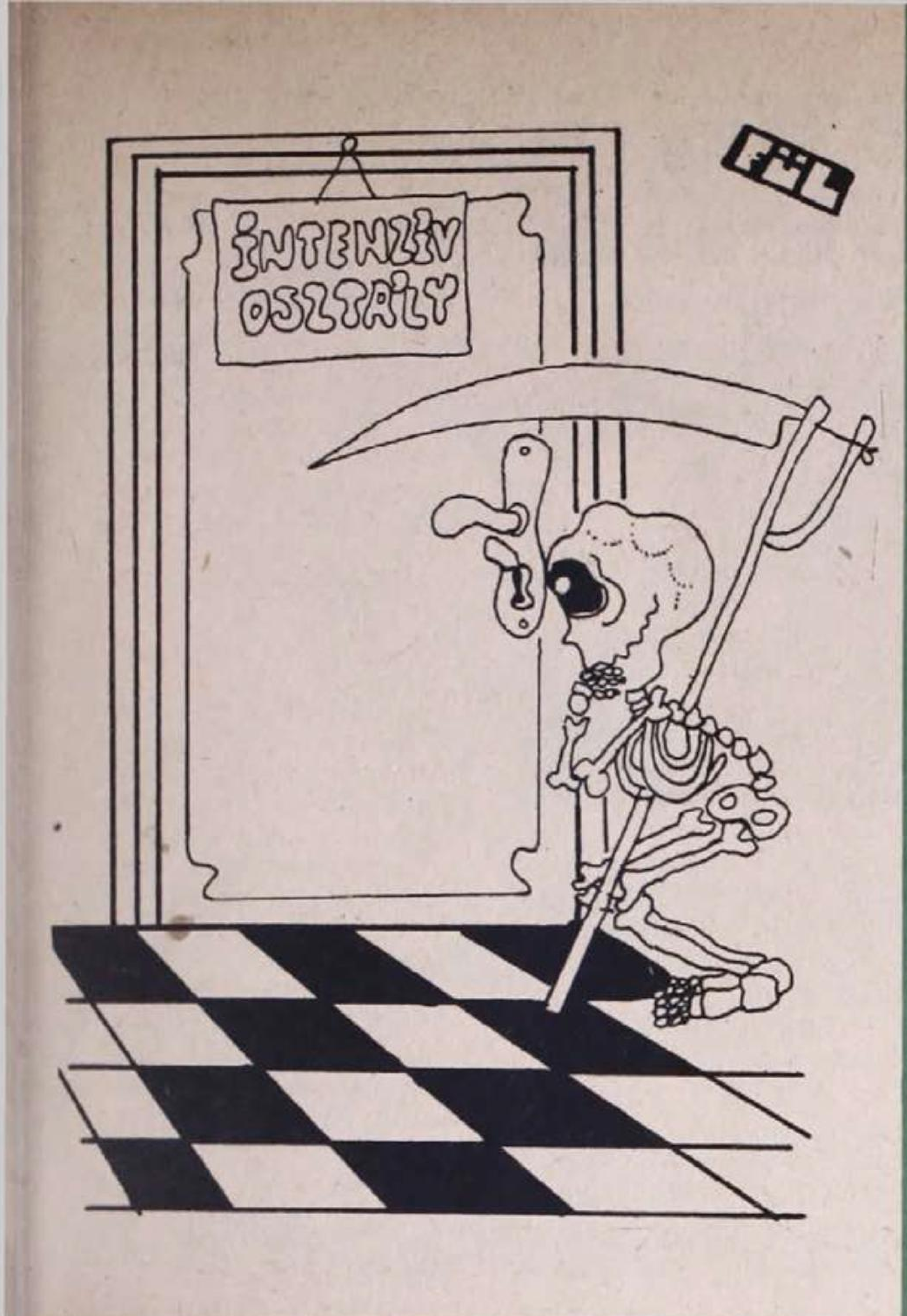

Fejcsóválva mentem tovább. És mit látok a Rákóczi úton, a hetes busz megállójában? Egy másik szörnyeteg bicskával vakarja a megálló tábláját és sorra eltünteti róla a megállóhelyeket. Hát ez az alak kit gyűlöl? A száztíz forintos buszbérlettel, vagy ötven forintos nyugdíjas bérlettel harácsolókat? Vagy gyűlöli azt a réteget, ahová ő soha fel nem tud emelkedni, a dölyfös értelmiségieket, akik olvasni is tudnak?

Fehér Klára

– Kár volt elcsábítanom egy bűvész feleségét

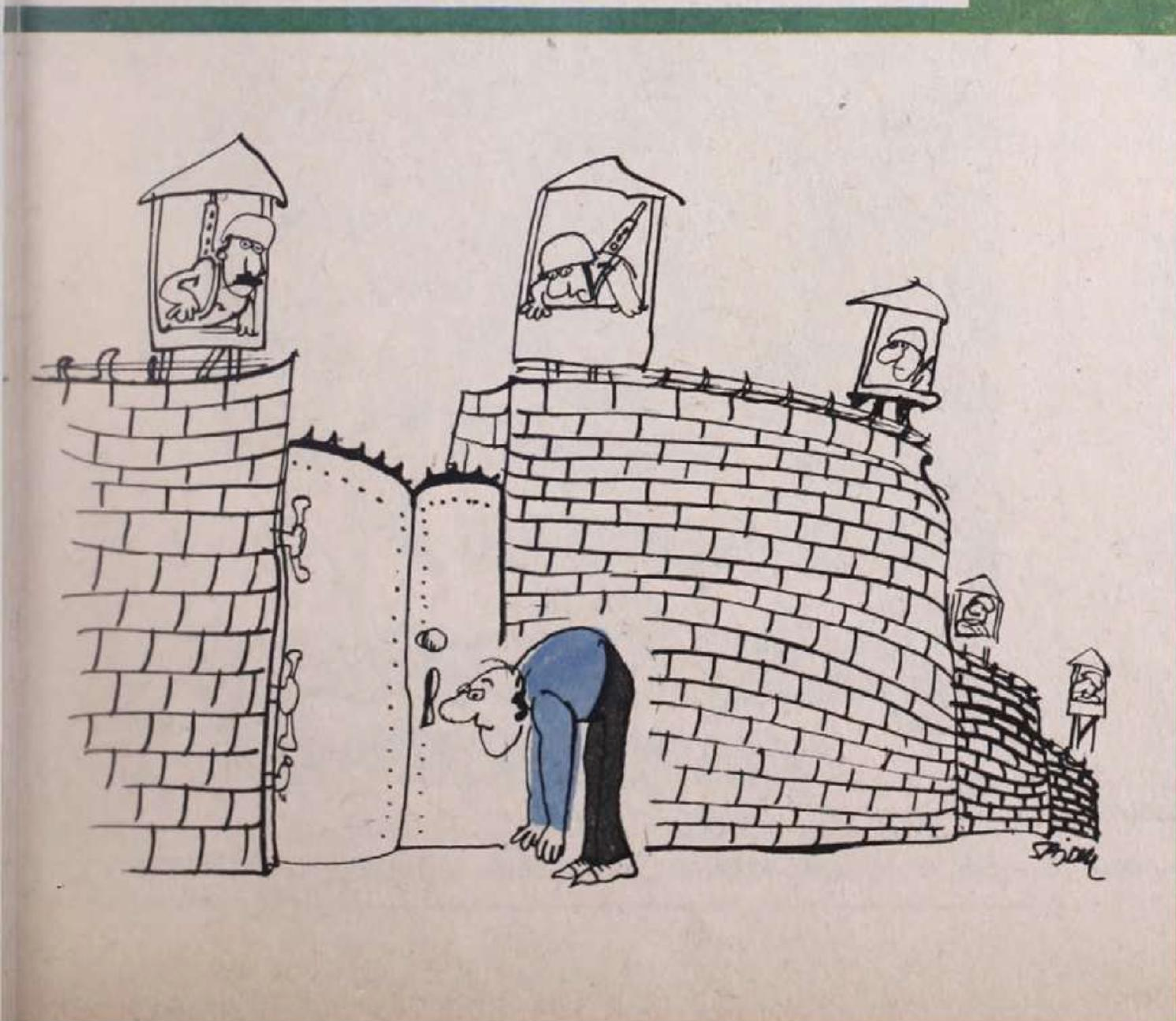

KUKUCS

FÜLÖP
LEHOCZKI
BALÁZS-PIRI
DALLOS
SAJDIK
VÁRNAI

– Legalább most maradj ébren, amikor az órát vissza kell igazítani!

HÁTHA VALAKI NEM ISMERI

Két középkorú nő találkozik:

— Hogy vagy? Megint itthon vagy? Hogy sikerült a nászutad?

— Köszönöm, jól, mint mindig.

*

— Doktor úr, mit tud felajánlani fájós lábaimra? — kérdezi az ifjú hölgy az orvost.

— Két számmal nagyobb cipőt.

FŐZŐCSKE

— Szemtelenül borsos árakat szabtak a belépőknek, nem találja?

A riporter elhatározta, hogy ezúttal kőkemény lesz. Szemében jólfejlett villámok. Most majd sarokba szorítja az illetékest. Négy sarok volt a szobában.

— Vágjunk mindjárt a közepébe! — tért ki a válasz elől a kérdezett. — Kávét? Jó, ha nem, nem. Szerencsés ember.

— Szóval a felnőttjegy piszok drága, gyerekjegy meg nincsen — szívóskodott a riporter.

— Gyerek sincsen. Fogyunk, egyre csak fogyunk, a gondjaink meg sokasodnak.

Az illetékes szemei könnyű pára fedezékéből kémlelték a riportert.

— Szóval a jegyek . . .

— Nézze, ez egy vadonatúj valami, amit mi nyújtunk. Szándékosan nem használom az attrakció szót. Igen, két t-vel. Egy üdítőt? Márka, kóla, traubi? Nem akar hízni. Szerencsés ember. Apropó, látta már az őszi kirakatokat? Mit gondol, mibe kerül egy női irhabunda? Többe. Tizennyolcezer. Maga férfi? Szerencsés ember. Szóval tizennyolcezer. Volt. Tegnap. Akkor, kérdem én, mi a drága?

— De önöknél meleg a pezsgő, hideg a hot dog, hamisan énekel a főkönyvelő és baj van a tánckar ütemérzékével.

— Nemrég vettem egy tölcsér fagylaltot. Három gombóc, utcán át. Vanília, rumos dió, sárga irigység.

— Ne haragudjék, kissé eltért a tárgytól!

— Azt maga csak hiszi, barátom. Kilenc forintba került az a fagyi. És cefetül eresztett a tölcsér. Amikor elvittem a nadrágom a tisztítóba . . .

— Valami kedvezményt azért adhatnának. Szezonálisat, szociálisat, vagy effélét.

— . . . Kíváncsi úgye, hogy mit fizettem? Ehhez képest mi az a százas, amit itt kérünk? Kész ráfizetés nekünk ez az egész, higgye el. A jószívünk miatt, csak azért csináljuk. Misszió, látom, ez jár a fejében.

— Nem akarom eltúlozni . . .

— Túlozza csak el nyugodtan! Rettentő sok a kiadásunk. A terembérlet ugye, a törlesztés, a kamat, aztán a rezsi, arról már nem is beszélve, ha közbeszól az időjárás.

— Hisz ez egy fedett helyiség . . .

— Adódhat útlezárás, jöhet lavina, mi lehetünk az ügyeletes epicentrum, és ugyebár a cserearányok, meg ez a „régen-bús" nemzetközi helyzet, mit szól ehhez a szójátékhoz, jó mi, akarom mondani szomorú.

— Azért én . . .

— Nem szeretném persze, ha azt hinné, hogy panaszkodom magának. Ha éhenhalunk hát éhenhalunk. Abba még nem halt bele senki. De most, hogy már egy kissé érzi a gondjainkat, remélem megírja majd: számítunk a közönség megértésére.

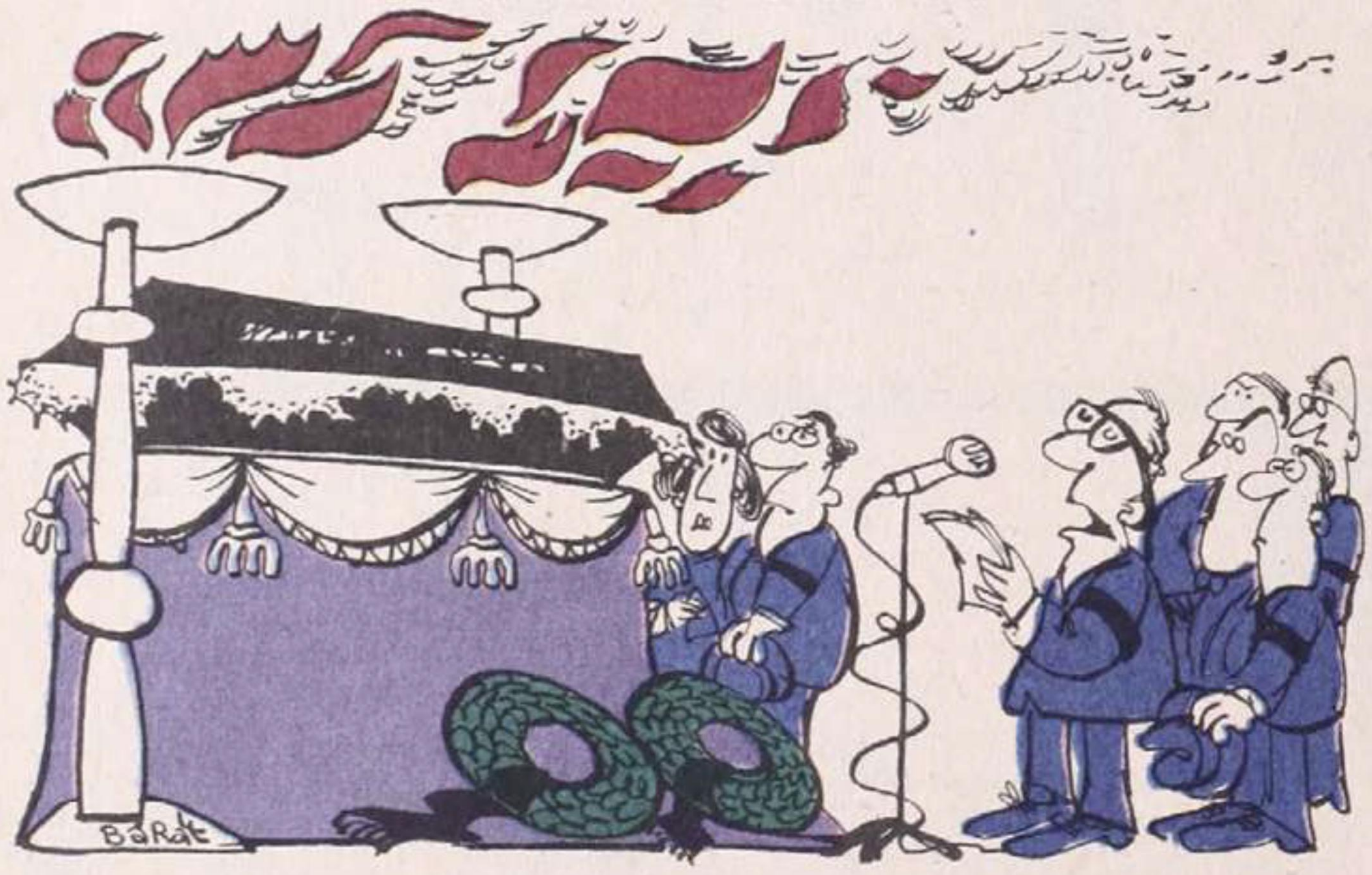
— Vagyis nincs kedvezmény.

— Már hogyne volna! Mi csupán 40 százalékkal emelünk, azt is csak egy részletben. És nem ma. Tegnap.

— Értem — sóhajtott megadóan a riporter. — Melyik sarokba álljak?

Münz András

MUNKAÜGYI DÖNTŐBIZOTTSÁG

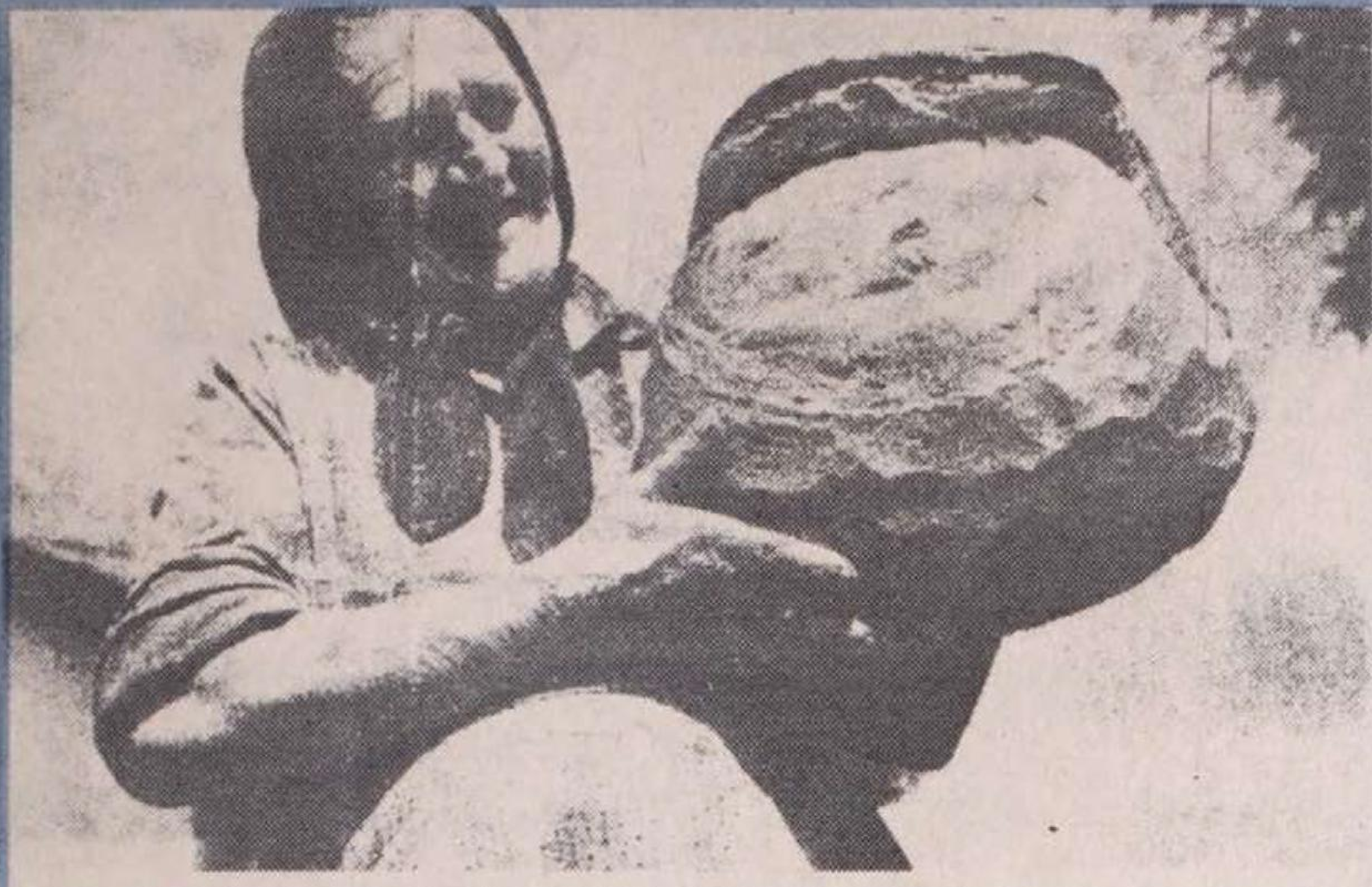
– Neked volt igazad.

– Mikor minket rajtakaptak, mit is mondott az anyám, hogy te rögtön elvettél?

AZ OLVASÓ OLDALA

RÉGI KÉP — „ÚJ" KENYÉR

A szép kenyérnek már a látása is a jó ízek emlékét ébreszti. Rátkai Sándorné a lisztjéért cserekenyeret visz haza a sütőüzemből. Tizenhárom éve termelőszövetkezeti tag, és szívesen dicsekszik el azzal, hogy 1935-ben saját sütésű kenyérrel kínálta meg Móricz Zsigmondot

(Bereth Ferenc — MTI-foto felvételei)

A Képes Újság ez évi 33. száma nagy meglepetést tartogatott számomra, ugyanis az egyik felvételen szeretett nagymamám boldogan mutatja az egész országnak az új kenyeret. A bökkenő csupán az, hogy nagymamám 1982-ben meghalt és a képen látható „új" kenyeret az 1959—1964 közötti évek valamelyikében sütötték. És ezt a fotót annak idején a Képes Újság egyszer már leközölte.

Talán ennyire rosszul állunk? Ma már nincsenek idős nénikék? Vagy a mai pékek nem tudnak olyan kenyeret sütni, amelyet érdemes lenne megmutatni?

Bölcskeiné Rátkai Emília
Szentes, dr. Lakos u. 17.
6600.

NYÁRI EMLÉK...

Családommal együtt Harkányban nyaraltunk, s időnk nagyrészét a strandon töltöttük, ezért ott is ebédeltünk. Az ételek árain nem lepődtünk meg, sokkal inkább azon a táblán, ami az önkiszolgáló étteremnél volt kifüggesztve, az alábbi szöveggel: Evőeszköz használat 1,50 ft/db.

Ezek után gyorsan számolni kezdtem. Miután 4 levest és négy rántott-húst ettünk, ezekhez 4 kanál, 4 villa és 4 kés szükséges, s ha nem akarjuk ősember módjára egyetlen kanállal végigenni ebédünket, az evőeszközök használatáért 18 forintot kell fizetnünk.

További javaslataim az étlaphoz: erőleves marokban: 5 forint, ugyanez csészében: 30 forint, de úgy, hogy a csésze betétdíja 100 forint. (A betétdíj természetesen csak tisztára mosott csésze esetében fizethető vissza.)

Jó étvágyat!

Sebők Endre
Érd, Zrínyi u. 17. 2030

KÉT APRÓSÁG

1

Budán, a Kapy u. 24. fszt. 3-ban vasárnapi ebédhez készülődött a család. Hirtelen beborult az ég és ömlött a zápor. A konyhaasztalon párolgó húslevesbe esőcseppek hullottak. Odalett a jó hangulat. Esernyővel a kézben, csökken az étvágy.

A telekkönyvi adatok szerint a ház 1925-ben épült. Azóta nem sokat költöttek tatarozásra, helyreállításra. A tetőcserepek meglazultak, sok helyen lehullottak. A tátongó réseken a csapadék könnyen utat talált. A szobák beáznak, a falak gombásak. Az ereszcsatorna körvonalai még nyomokban felismerhetők. A kémények tönkrementek. A II. kerületi IKV előtt a kapu tárva-nyitva, tessék rajta besétálni, körülnézni és főleg intézkedni. Nagyon várják!

2

A Ludas Matyi idei 23. számában szóvá tettük, hogy Kőbányán a 28-as villamos Bajcsy-kórház előtti megállójában a gyalogos közlekedés veszélyes. A régi zebra elkopott, újabbakat nem festettek. A BKV cikkünkre a következőképpen válaszolt: „Tájékoztatásul közöljük, hogy a X. ker. Maglódi út—Lavotta út torkolatában a jelzőtáblát kihelyeztettük, a vágányzóna burkolati jelének felújításáról pedig soron kívül intézkedtünk." Ezek után mint tehetnénk, mint az intézkedéseket megköszönjük. Ám a helyszínen járva kerestük, de nem találtuk a gyalogosok biztonságát jelző zebrát. Lehet, hogy a látásunk romlott?

(f. i.)

TÜCSÖK és BOGÁR

Minden eszközzel a demográfiai robbanás ellen!

(Kaposvárott fotózta Lenti Zsolt, debreceni olvasónk)

Gazdasági társaság Budapesthez közeli, vidéki telephelyén

felajánlja nődolgozóinak szabad kapacitását.

Kösz! Mihelyt lesz nekünk is szabad kapacitásunk — jelentkezünk.

(A HVG-ből ollózta Hegedűs András)

Labdarúgó ifi EB-döntő Magyarországon, valamint Budapesten

Rémes, csak nem helyezték külföldre a fővárosunkat?

(A Népszavából ollózta Tóth Zoltán, újszentiváni olvasónk)

MENNYI AZ ÓRABÉR?

Elromlott a W. C.-tartályunk, s amikor a JAVSZER XI. ker. Bartók Béla úti részlegével kicseréltettük, a műveletet negyedhavi fizetésem bánta. Bár a számlán a gyorsszolgálat felirat virított, a bejelentés után csak két nappal jött ki a szerelő.

Belépett a lakásba, s már ez a lépés száz forintba került. (75 forint a kiszállási díj és 25 ft. valamilyen százalék.) Ezt követően leszerelte a régi, majd felszerelte az új tartályt. A jó félórai munka díja 400 forint volt, így lényegében munkadíj gyanánt, 500 forintot fizettem egy félórai munkáért. (Plusz a tartály ára egy másik ötszázas.)

Ha azt számítom, hogy az iskolában, mint tanár, 40 forintot kapok egy plusz óráért, talán érthető, hogy megütközöm a JAVSZER óraběrén.

Igaz, én nem értek a W. C.-tartály szereléséhez.

Átányi László
Budapest, Szakasits u. 23.
1119

A TANULÓ KÉRDEZ...

Kérdésem a következő: a nyolcadik osztályban már nem tanulunk magyar nyelvet és irodalmat? Ugyanis a tankönyvborító egységcsomagban (melynek listáját mellékelem) nem volt magyar nyelvkönyvre és munkafüzetre, valamint magyar irodalom könyvre való borító. Pedig a tankönyvcsomagban ezek a könyvek is szerepeltek.

K. N. 8. oszt. tan.
Budapest

MEGVAN

című rejtvényünk megfejtése:

— Dehogy hiányzik mama, mind a kettő itt van a zsebemben.

200—200 forintot nyert:

Fogarasi Zita, Tömörkény, Bogárzó u. 6. 6646
Mészáros Lászlóné, Bp. Mérnök u. 32. 1119
Tallér Jenőné, Bp. Villányi u. 1. 1114

A nyereményeket postán küldjük el.

VÉNASSZONYOK NYARA

HÁTHA VALAKI NEM ISMERI

A házaspár aranylakodalmát ünnepli. Az ünnepség belenyúlik az éjszakába. Egyszer csak a jubiláló aggastyán így szól vejeihez:

— Bizony kedveskéim, életemben sok férjet felszarvaztam!

Mire szelíd mosollyal megszólal a felesége:

— Én csak egyetlenegyet!

– Mi történt, hogy tévedésből egy másik beteg gyógyszerét szedted be? . . .
– Meggyógyultam!

FEKETE HUMOR

– Szegénykém, abba pusztult bele, hogy nem kapott ilyen deszkát!

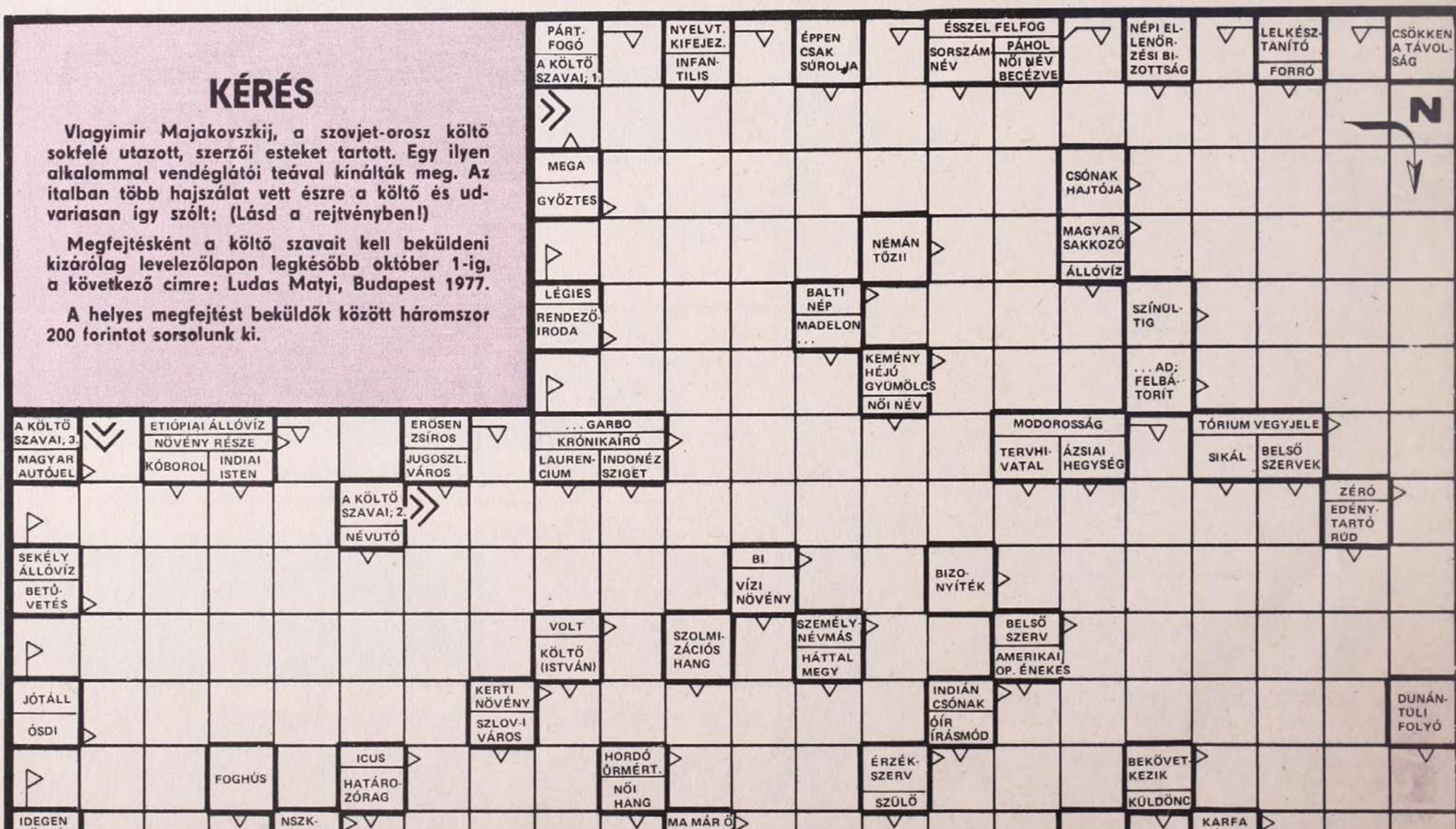
– Minden termékükről leszereli a gyáruk címkéjét, mert szégyenli a rossz minőséget . . .

KÉRÉS

Vlagyimir Majakovszkij, a szovjet-orosz költő sokfelé utazott, szerzői esteket tartott. Egy ilyen alkalommal vendéglátói teával kínálták meg. Az italban több hajszálat vett észre a költő és udvariasan így szólt: (Lásd a rejtvényben!)

Megfejtésként a költő szavait kell beküldeni kizárólag levelezőlapon legkésőbb október 1-ig, a következő címre: Ludas Matyi, Budapest 1977.

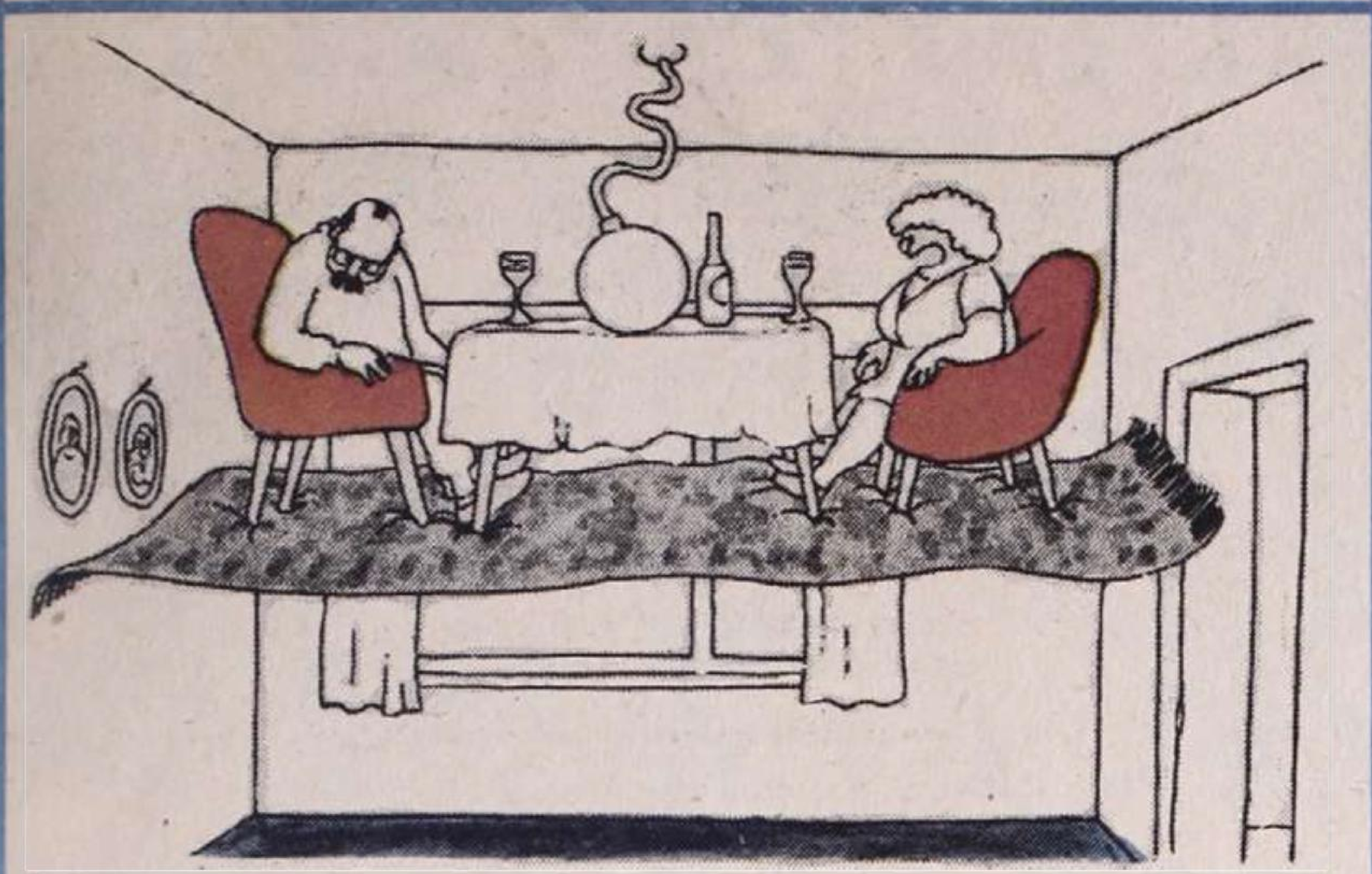
A helyes megfejtést beküldők között háromszor 200 forintot sorsolunk ki.

IMPORT HUMOR

VARÁZSSZŐNYEG

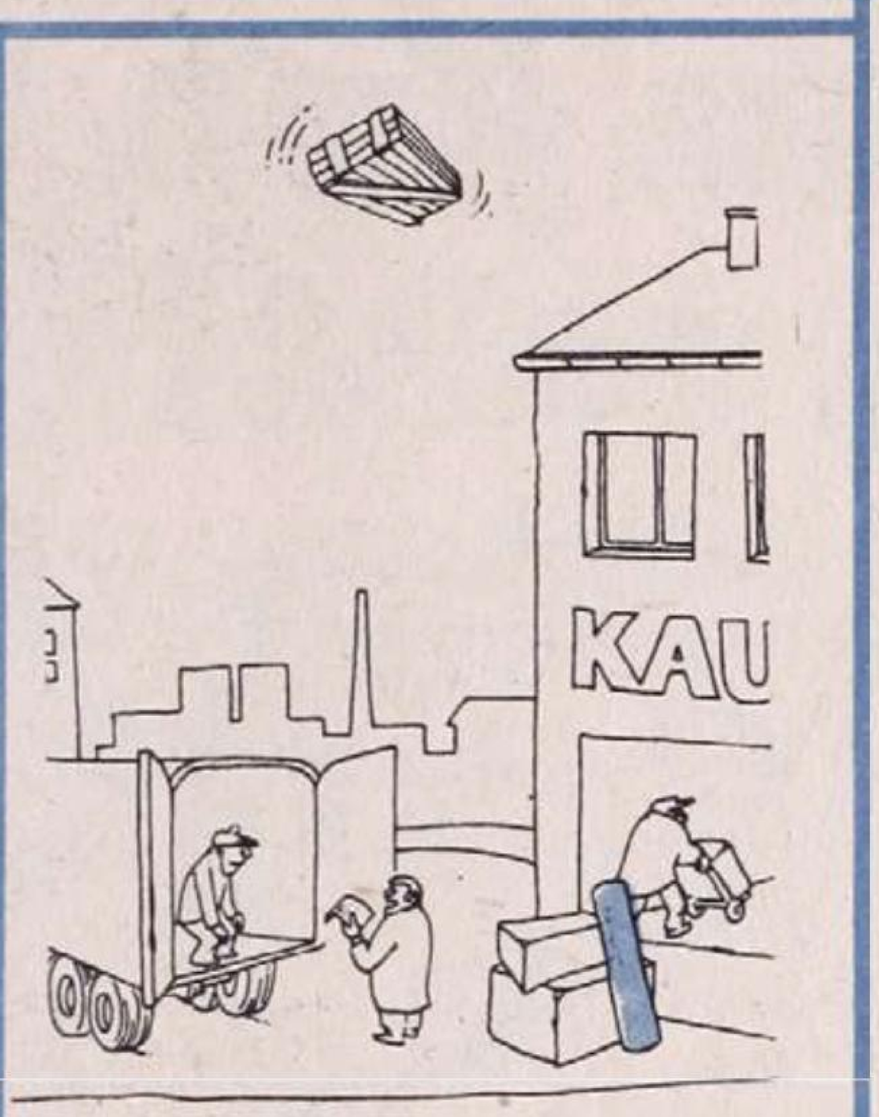
RALF ALEX FICHTNER RAJZAI

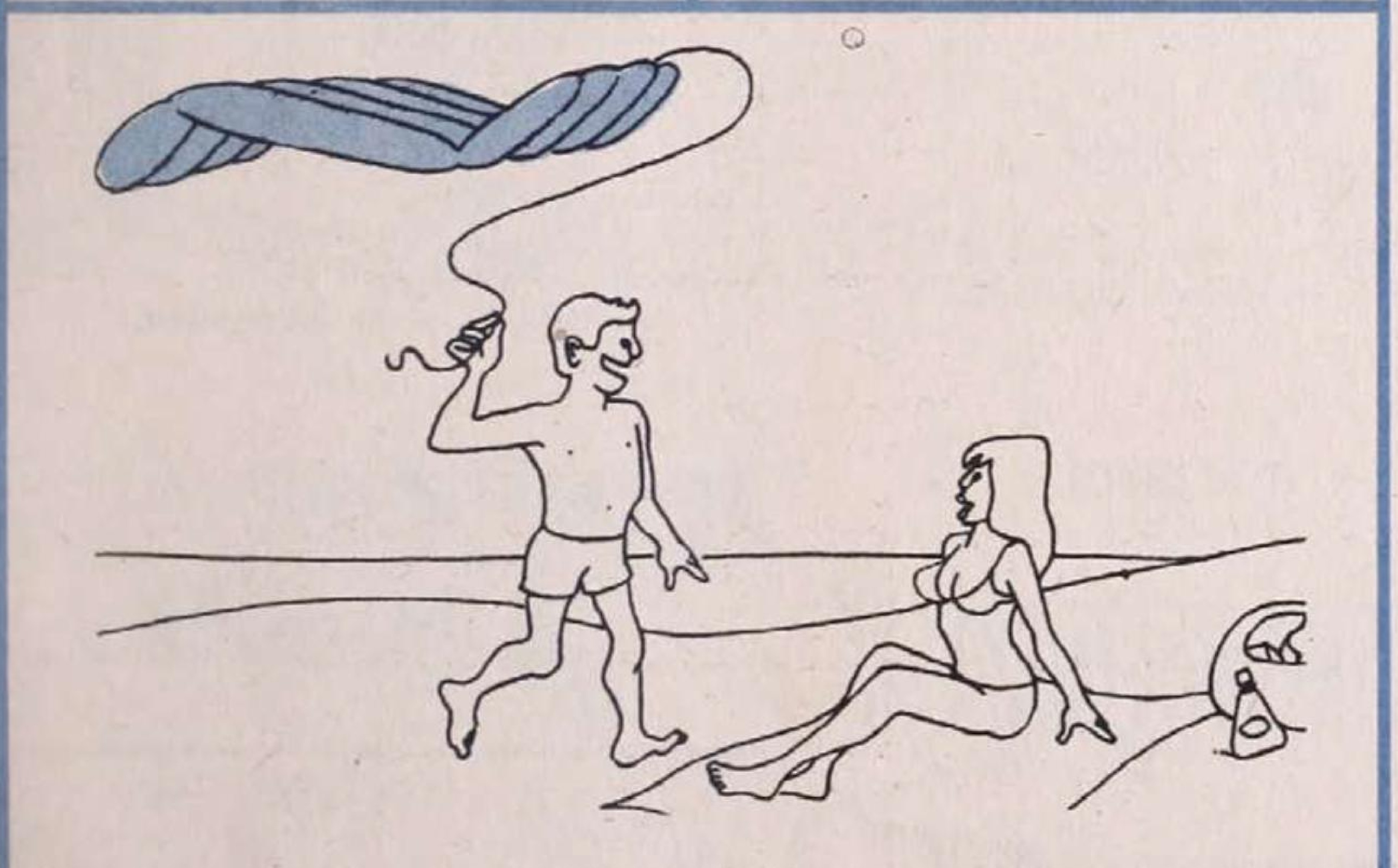
– Mondtam, ne vásárolj az arab bazárokban!

– Én nem hiszek a repülő csészealjakban!

– Hiányzik egy láda keleti szőnyeg!

– Import áru!

Főszerkesztő: ÁRKUS JÓZSEF
Főszerkesztő-helyettes: MIKES GYÖRGY
Szerkesztőség: Budapest VIII., Gyulai Pál utca 14. 1977
Telefon: 335-718
Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat, Budapest VIII., Blaha Lujza tér 3. 1959. Telefon: 343-100, 336-130

Ludas Matyi
SZATIRIKUS HETILAP Felelős kiadó: TILL IMRE vezérigazgató

Terjeszti a Magyar Posta. Előfizethető bármely postahivatalnál, a kézbesítőknél és a Posta Központi Hírlap Irodánál (postacím: Budapest V., József nádor tér 1. 1900) személyesen vagy postautalványon, valamint átutalással a KHI 215—96162 pénzforgalmi jelzőszámára. Előfizetési díj egy hónapra 13,— Ft, negyedévre 39,— Ft, egy évre 156,— Ft.

Készült a Zrínyi Nyomdában, rotációs ofszeteljárással
84.2308/20-39
Felelős vezető: VÁGÓ SÁNDORNÉ vezérigazgató
ISSN 0134—0611

TRIBÜN

Egy sanfranciscói lap írta a város kedvencéről, a Giants rögbicsapatáról:

— Ezek a fiúk már játszottak füvön, játszottak mesterséges gyepen, játszottak rekortánon. Legokosabb lenne, ha egy réteg papírral takarnánk le a pályájuk talaját. Ezek a fiúk ugyanis papíron mindig nagyszerűek.

* * *

Chris Lewis tavaly bekerült a wimbledoni teniszverseny döntőjébe, idén viszont már a második fordulóban kiesett.

— A tavalyi sikerem — mondta —, akkora önbizalmat adott nekem, hogy azóta sem tudtam neki megfelelni.

* * *

Ken Lendreux, a Los Angeles Dodgers csapatának játékosa mondta a kollektív szellemről.

— A győzelem teljesen mellékes. Egyedül az a fontos, hogy az ember milyen egyéni teljesítményt nyújt. Amikor leülsz, hogy a vezetőséggel megtárgyald az új szerződésed feltételeit, sosem hivatkozhatsz a csapatmunkára.

* * *

Chuck Tannert, a Pittsburgh Pirates menedzserét megkérdezték: szereti-e a családját?

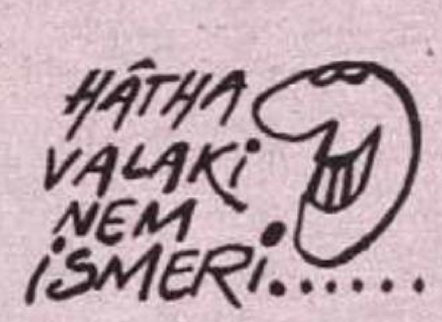
— Főként Alyce-t, a nagynémet — szólt a válasz. — Most nyert két és fél millió dollárt a lottón.

* * *

Bill Laimbeer évi százötvenezer dollárért szerződött el a Detroit Pistons csapatához. Az édesapját ezzel egyidőben nevezték ki az évi három és fél milliárd dollárt forgalmazó Owens-Illinois mamutvállalat vezérigazgatójának.

— Én vagyok a liga egyetlen játékosa — mondta Bill —, aki kevesebbet keres, mint az apja.

(p. p.)

— Képzeld, Éva, voltam jósnőnél. Azt mondja, hogy egy fiatal, szőke, jómódú férfi mellett fogom megtalálni az örök boldogságot.

— Hiszen ez nagyszerű...

— Igen. de a jósnő nem mondta, hogy mit csináljak a mostani férjemmel...

KIT FŐZZÜNK?

HOGY FŐZZÜK?

Már kapható a hírlapárusoknál a Ludas Matyi 1985-ös évkönyve. Egy közhasznú képes szakácskönyvet vehet kézbe az olvasó, amelyből kész recepteket kaphat közéletünk kérdéseinek megoldásához. Emellett azt is megtudhatja, hogyan készíti Árkus József a beafsteket, Fehér Klára a túrós krumplit, Hegedűs István a brüsszeli pulykamellett, Mikes György a lecsót, Peterdi Pál a ciberelevest...

Kérjük, fogadja szívesen az alábbi kis kóstolót!

SAJDIK FERENC:

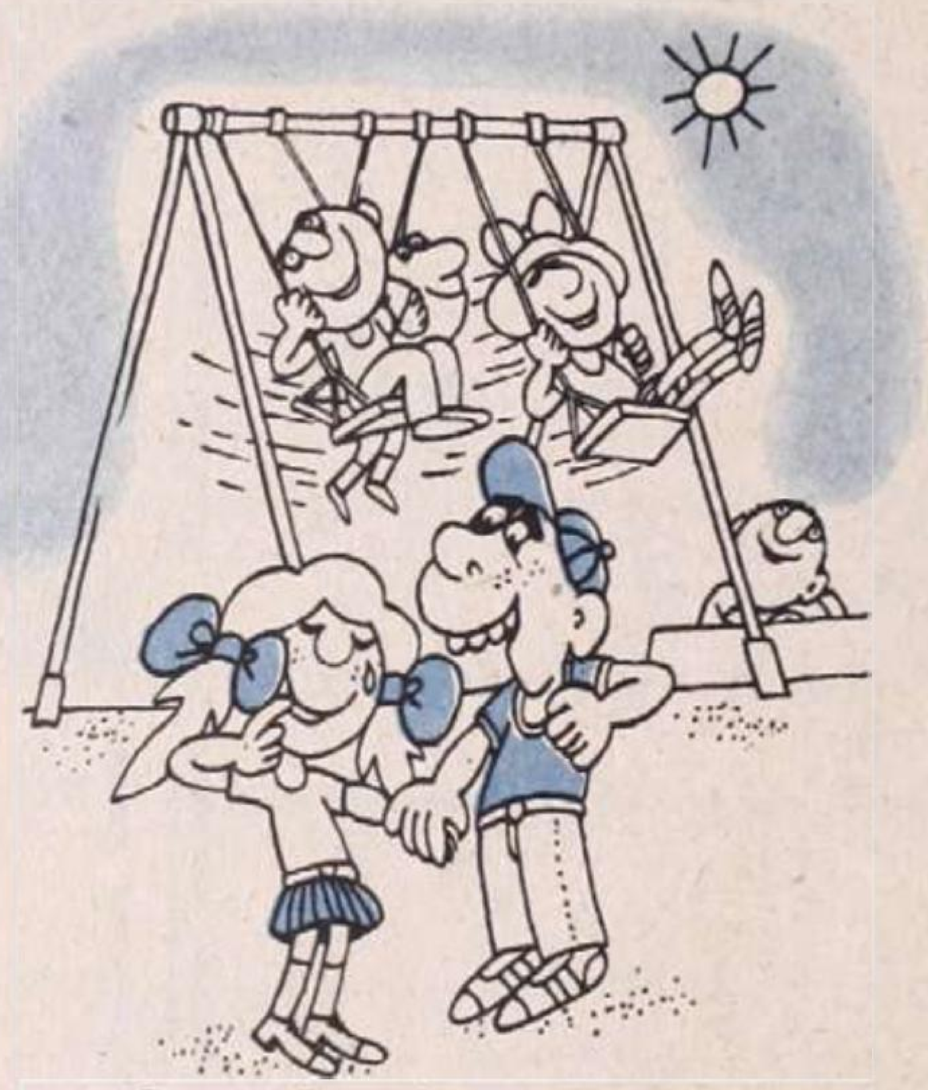
KUKTA

– Elnézést a régies ruháért, de nem akartam miniszoknyával önöket befolyásolni.

BALÁZS-PIRI BALÁZS:

Hogyan főzzük meg a nőket?

– Gyere, Pannika, ha akarod, a kedvedért mindenkit lepofozok a hintáról...

DALLOS JENŐ:

ÉDESSZÁJÚAK...

– Pedig csak egy tortát ettem...

TÓT GYULA:

PIKTOGRAMOK

KISEGÍTŐ PINCÉRT FELVESZÜNK

BRENNER GYÖRGY:

À la carte

TÁRGYALÁS

– Nagyon lefaragták a repit, így csak faszeszre tellett!

224 oldalnyi humoros elbeszélés, karikatúra, képregény, vicc és rejtvény

ÉS AZ ÁRA VÁLTOZATLANUL CSAK 22 FORINT